

Z obsahu:

**Nejsvětější Trojice
v Církvi**

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci

14. 6. 2000

- strana 2 -

Jezulátko a kříž

Bratr Ephraim

- strana 4 -

Panna Maria,

Matka ustavičné pomoci

- strana 5 -

**Úcta k nejdra-
hocennější Krvi**

- strana 6 -

Ve službě lidské osobě

Z projevu Svatého otce
k pracovníkům médií
o Jubileu novinářů

- strana 7 -

**»Ježíš Kristus, jediný
Spasitel světa, Chléb
nového života«**

Homilie Jana Pavla II.
při zahájení

47. mezinárodního
eucharistického
kongresu v Římě

- strana 8 -

Svěčkové víry 20. století

Homilie Svatého otce
Jana Pavla II.

- strana 9 -

I dnes se platí krví I.

Četba na pokračování

- strana 10 -

Pokoj a kříž

P. Bernard Ducruet

- strana 12 -

Nejsvětější Trojice v Církvi

Církev na své pouti k plnému společenství lásky s Bohem vystupuje jako »lid spojený v jednotě s Otcem, Synem a Duchem svatým«. Tato úžasná definice sv. Cypriána (De Orat. Dom., 23; srov. IG 4) nás uvádí do tajemství Církve, která se stala **společenstvím spásy skrze přítomnost Boží Trojice**. Jako starozákonní Boží lid i ona je vedena při svém novém exodu oblačným sloupem ve dne a ohnivým sloupem v noci, symboly trvalé Boží přítomnosti. V tomto horizontu chceme rozjímat o slávě Trojice, která činí Církev jedinou, svatou, katolickou a apoštolskou.

Obraz jednoty v Trojici

Církev je především **jedna**. Pokřtění jsou totiž tajemně spojeni s Kristem a tvoří v síle Ducha svatého jeho mystické Tělo. Jak potvrzuje 2. vatikánský koncil, »nejvyšším vzorem a zdrojem tohoto tajemství je jednota v Trojici osob jednoho Boha, Otce, Syna a Ducha svatého« (UR 2). I když v průběhu dějin tato jednota zakusila bolestnou zkoušku tolika rozdělení, její nevyčerpatelný trinitární zdroj nutí Církev, aby prožívala stále hlouběji tuto koinonia neboli společenství, které vyzářovalo z první komunity v Jeruzalémě (Sk 2, 42; 4, 32).

Z této perspektivy čerpá světlo ekumenický dialog, ze skutečnosti, že všichni křesťané jsou si vědmi trinitárního základu společenství: »Koinonia je Boží dílo a má charakter výrazné trinitární. Ve křtu máme výchozí bod počátku trinitární koinonie skrze vínu, skrze Krista v Duchu... Prostředky, které dal Duch, aby byla zachována jednota, jsou **slovo, služba, svátosti a charismata**.« (Prospettive sulla koinonia, Rapporto del III quinquennio 1985-1989 dialogo cattolici-pentecostali n. 31) S tímto záměrem koncil připomíná všem věřícím, že »čím těsnější bude jejich společenství, které je sjednocuje s Otcem, Slovem a Duchem, tím hlouběji

a snadněji budou schopni rozvíjet vzájemné bratrství« (UR 7).

Bohem vyvolená pro Boha

Církev je také **svatá**. V biblické řeči pojem »svatý« spíše než výraz morální a existenciální svatosti věřícího poukazuje na **zasvěcení, které uskutečňuje Bůh skrze vyvolení a milost**, kterou nabízí svému lidu. Je to tedy božská přítomnost, která společenství věřících **osvětluje vpravo** (srov. Jan 17, 17, 19).

Nejvyšší znamená této přítomnosti je představováno **liturgií**, která je **zjevením zasvěcení Božího lidu**. V ní je obsažena eucharistická přítomnost Těla a Krve Páně, ale také »naše eucharistie, to znamená naše díkyvdání, naše chvála, že nás Kristus vykoupil svou smrtí a učinil nás účastnými života v nesmrtnosti skrze své zmrtvýchvstání. Tento kult, který se obrací k Trojici Otce, Syna a Ducha svatého, doprovází a prostupuje především slavení Eucharistie. Ale on má také naplňovat naše chrámy« a život Církve (Dominicae Coenae, 3). A právě proto »odpovídáme nejhlubšímu povolání Církve a už předem máme podíl na liturgii dovršené slávy, když se máme vzájemně rádi a společně chválíme Nejsvětější Trojici« (IG 51).

Poslaná do celého světa

Církev je **katolická**, poslaná, aby hlásala Krista celému světu v naději, že knížata národů se shromáždí s lidem Abrahámovy Boha (srov. Ž 47, 10; Mt 28, 19). Jak potvrzuje 2. vatikánský koncil, »putující Církev je svou podstatou misionářská, protože odvozuje svůj původ z poslání Syna a z poslání Ducha svatého podle plánu Boha Otce. Tento plán však vyvěrá ze „zdroje lásky“, z lásky Boha Otce. On je Počátek bez počátku, z něhož se rodí Syn a skrze Syna vychází Duch svatý. Ve své nesmírné a milosrdné dobrotivosti nás svobodně tvoří, a dokonce milostivě volá k tomu, abychom s ním měli společenství v životě a ve slávě. Svou božskou dobrotu štědrě rozdál a nepřestává rozdávát, aby on, stvořitel všech, mohl být také „všechno ve všem“ (1 Kor 15, 28) a současně tak „sobě zjednal slávu a nám blaženost“« (AG 2).

Cíl: jeden Boží lid

Konečně je Církev **apoštolská**. Podle Kristova poslání mají apoštolové jít a učit

všechny národy, křtít je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učit je zachovávat všechno, co přikázal (srov. Mt 28, 19-20). Toto poslání se vztahuje na celou Církev, jež skrze slovo oživené, osvětlené a účinné skrze Ducha svatého »uskutečňuje Boží plán, kterému se Kristus v duchu poslušnosti a lásky zasvětil pro slávu Otce, jež jej poslal, totiž aby celé lidstvo tvořilo jeden Boží lid, spojený v jedno Tělo v Kristu, a bylo vybudováno v jediný chrám Ducha svatého« (AG 7).

Církev jedna, svatá, katolická a apoštolská je **Boží lid, Tělo Kristovo a chrám Ducha svatého**. Tyto tři biblické obrazy ukazují skvělým způsobem trinitární dimenzi Církve. V této dimenzi se nacházejí všichni Kristovi učedníci, povolání, aby ji prožívali stále hloubším způsobem ve stále živějším společenství. I sám ekumenismus nachází v trinitární souvislosti solidní základ, neboť Duch »spojuje věřící s Kristem – prostředníkem každého daru spásy – a dává jim – skrze něho – přístup k Otci, kterého ve stejném Duchu mohou nazývat „Abba, Otče“« (Církev a ospravedlnění, 64). V Církvi tedy nacházíme velkolepé zjevení trinitární slávy. Přijměte tedy pozvání, se kterým se na nás obrací sv. Ambrož: »Zvedni se ty, který jsi zatím ležel a spal... Zvedni se, v běhu pospěš do Církve: zde je Otec, zde je Syn, zde je Duch svatý«. (In Lucam, VII)

Bolletino Vaticano 14. 6. 2000

**Choeme-li skutečně milovat,
musíme dávat, až to bolí.
Pak je naše láska oprostěna od nás
samých a je pro ostatní věrohodná.**

* * *

**Plodem ticha je modlitba.
Plodem modlitby je víra.
Plodem víry je láska.
Plodem lásky je služba.
Plodem služby je pokoj.**

Matka Tereza

Klíč k všemohoucnosti

Zamyšlení nad nedělními
liturgickými texty

Neboj se, jen věř

Pán nepobyl dlouho u pohanských břehů a opět se vrací tam, kde jej čeká velký zástup lidí. Je mezi nimi otec, kterému krvácí srdce. Není nic bolestnějšího než pohled na topící dítě, kterému nemůžeme pomoci. Chce Ježíše zastihnout co nejdříve stůj co stůj. *Padl mu k nohám a úpěnlivě prosil, když byl ještě na břehu moře.* Je si vědom, že záleží na každém okamžiku. Přichází prosit za člověka, který už nemůže sám vyhledat a prosit o uzdravení. Ježíš ihned odchází se zoufalým otcem. Uvědomuješ si, jak velkou moc má vroucí přímluvná modlitba?

Blažení strádající, kteří najdou někoho, kdo jim projevuje lásku tím, že se za ně přimluví u Všemohoucího. Nevidíš kolem sebe právě takové potřebné, kteří nejenže sami nejsou schopni hledat pomoc, ale ani nikoho nemají, kdo by za ně prosil? Je snad některý takto topící méně hoděn tvého soucitu proto, že není z okruhu tvých blízkých? Využívej možnost prosit i za ty, které ty sám neznáš, ale které zná Pán. Je tolik těch, na něž je třeba pamatovat, a to *úpěnlivě*, na kolenou. *Vyznamenej se v tomto díle lásky a přispěj jim v jejich nedostatku.*

Ale přicházejí poslové se špatnou zprávou: »Je pozdě. Neobtěžuj Mistra.« Tito skeptikové nebyli příliš nakloněni Jairově iniciativě od samého počátku. Nyní mají zato, že dívčina smrt jim dává za pravdu. Nedej na takové hlasy. *Neboj se, jen věř.* Lékařovy možnosti jsou smrtí pacienta u konce. Lékař může smrt jen oddálit. Ježíš ji přeráhá. Přišel na svět jako Pán života i smrti. Ježíš je Syn Boha, který *nestvořil smrt.* To *dělovou závisť přišla na svět*, proto je Pán jejím úhlavním nepřitelem. Dnes ti chce ukázat své první veřejné vítězství. A tak průvod k místu smutku pokračuje.

Je tu však ještě jiná prosebnice, která nepotřebuje prostředníka, ba ani žádných slov. Tato dlouhodobě nemocná žena již pro své uzdravení vynaložila všechno, co měla. Všechno majetek dala léčitelům. Dala tak mnoho těm, kteří mohli tak málo, dokud nevěděla o Pánu, který může vše, a nežádá nic než víru. Po mnohém hledání spoléhá na pouhý skrytý dotek. *A pocítila na svém těle, že je vyléčena.*

Ale její uzdravení nemá zůstat utajeno. Ježíš hledá toho, kdo se ho dotkl. V situaci, kdy se kolem Pána tísní lidé ze všech stran, jistě se jej dotklo mnoho lidí a dost možná, že se na něho někteří přitlačili mnohem déle a mnohem silněji. Ale nic z toho nezpůsobilo, aby se uvolnila Pánova uzdravující moc. Tím rozhodujícím činitelem byla pevná víra a pokorná vnitřní touha nemocné ženy. Více než svou rukou dotkla se nemocná Pána svou důvěrou. A Pán nechce, aby to zůstalo utajeno. Chce ji vidět nikoliv proto, aby ji pokáral, jako by neoprávněně zneužila jeho uzdravující moc. Právě naopak, chce ji vidět, aby ti ji představil a povzbudil uzdravenou i tebe. Její slova teprve nyní vyslovují s upřímností to, co předtím vyjádřila pouhým gestem. Na její vyznání Pán potvrzuje: *Víra tě zachránila. Obejdi v pokoji.*

I ty říkej bez vyzvání ustavičně Ježíši *celou pravdu.* Vyprávěj mu o tom, jak důvěřuješ v jeho milosti, jak ti pomáhají z tvých neduhů. Rád slyší o tom, jaké divy mohla v tobě způsobit jeho moc, když se pro ni otevřela tvá víra.

Proč si bere s sebou k zemřelé jen tři ze svých Dvanácti? A proč si vybral právě těchto Dvanáct? Vybírá si vždy ty, které potřebuje pro své záměry. Nikdy se tak neoběje na úkor těch, kteří nebyli vybráni, protože i každý z nich má své poslání. I v tom se můžeš v plné víře a důvěře spolehnout na Pána.

V domě smutku je velký rozruch. Kde není místo pro naději, zbude jen pláč a kvílení. Ježíš ví ze všech nejlépe, že všechnen ten zoufalý nářek není na místě. *Dívka nezemřela, ale spí.* To se netýká jen jí. Každý, kdo zemřel v Božím přátelství, opravdu jenom spí. Je mnoho lidí, kteří se tomu posmívají. Jak je to možné? Nechápu hluboký smysl Ježíšových slov, protože nejsou ochotni připustit, že by se mohlo stát něco, co překračuje jejich představy. Takové agnostiky posílá Ježíš pryč. Jestliže někdo nechce uvěřit, je zbytečné, aby byl svědkem Božích divů.

Pouhá dvě Ježíšova slova vrací dítě životu. Vryj si tuto scénu hluboko do srdce, aby z něho nikdy nevytřel posvátný úžas nad nekonečnou mocí Pána, *jehož laskavost trvá po celý život*⁽¹⁾. Blahopřej dítěti i šťastným rodičům, jejichž nářek se *obrátil v tanec. Hospodine, můj Bože, chci tě chválit navěky*⁽²⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Resp. žalm 30; ⁽²⁾ tamtéž.

Liturgická čtení

1. čtení – Mír 1,13-15; 2,23-24

Bůh neudělal smrt a nelibuje si, když hynou živí. Ale všechno stvořil, aby to bylo; stvořené věci přinášejí prospěch, jed zhouby v nich není; ani smrt na zemi nevládne. Spravedlnost smrti nepodléhá. Vždyť Bůh stvořil člověka k nesmrtelnosti, udělal ho jak obraz vlastní přirozenosti, ale ďáblou závisť přišla smrt na svět, zakusí ji ti, kdo jsou v jeho moci.

2. čtení – 2 Kor 8,7.9.13-15

Bratři! Jako vynikáte po každé stránce: ve víře i ve slově, v poznání, ve vši horlivosti a lásce, kterou jste od nás přijali, tak se vyznamenejte i v tomto díle lásky. Znáte přece milost našeho Pána Ježíše Krista: on, ačkoli bohatý, stal se pro nás chudým, abyste vy zohatli z jeho chudoby. Nebylo by totiž dobré, že byste jiným v tísní ulehčili, a sami do ní upadli. Spíše má nastat jakési vyrovnání: za nynějších okolností to, co vám přebývá, jim přispěje v nedostatku, aby zase jejich přebytek doplnil to, co potřebujete vy. Tak se to vyrovná, jak stojí v Písmu: „Kdo (nasbíral) mnoho, tomu nepřebývalo, a kdo málo, neměl nedostatku.“

Evangelium – Mk 5,21-43

Ježíš se vrátil lodí na druhý břeh a už se kolem něho shromáždil velký zástup. Když byl ještě na břehu moře, přišel k němu jeden z představených synagogy, jmenoval se Jairos. Jak ho uviděl, padl mu k nohám a snažně ho prosil: „Moje dcera umírá. Pojď, vlož na ni ruce, aby byla zachráněna a žila.“ Ježíš s ním odešel. Velký zástup šel za ním a tlačili se na něj. Byla tam jedna žena, která dvanáct let tupěla krvácením, mnoho zkusila u mnoha lékařů a celý svůj majetek vynaložila na léčení, ale nic jí to nepomohlo, spíše jí bylo čím dál hůř. Když slyšela o Ježíšovi, šla v zástupu lidí a ze zadu se dotkla jeho šatů. Řekla si totiž: „Jestli se dotknu třeba jen jeho šatů, budu uzdravena.“ A hned jí přestalo krvácení a pocítila na těle, že je ze svého neduhu vyléčena. Ježíš ihned v sobě poznal, že z něho vyšla (zázračná) moc. Obrátil se proto v zástupu a zeptal se: „Kdo se to dotkl mých šatů?“ Jeho učedníci mu odpověděli: „Vidíš přece, jak se lidé na tebe tlačí, a ptáš se: Kdo se mě to dotkl!“ Ale Ježíš se rozhlížel, aby uviděl tu, která to udělala. Tu přišla ta žena, celá ustrašená a rozedvěřlá – věděla dobře, co se s ní stalo – padla před ním na zem a pověděla mu celou pravdu. On jí na to řekl: „Dcero, tvá víra tě zachránila. Jdi v pokoji a buď zdráva, (zbavena) svého neduhu!“ Zatímco ještě mluvil, přišli lidé z domu představeného synagogy se zprávou: „Tvá dcera umřela. Proč ještě Mistra obtěžuješ?“ Ježíš zaslechl, co se tu mluvilo, a řekl představenému synagogy: „Neboj se, jen věř!“ Nedovolil nikomu, aby šel s ním, jenom Petrovi, Jakubovi a jeho bratru Janovi. Přišli k domu představeného synagogy a viděli tam rozruch, lidi, jak pláčou a velmi naříkají. Vešel dovnitř a řekl jim: „Proč jste tak rozrušeni a pláčete? Dítě neumřelo, ale spí.“ Posmívali se mu. On však všechny vykázal ven, vzal s sebou otce dítěte i matku a své společníky a šel (do světnice), kde dítě leželo. Vzal ji za ruku a řekl: „Talitha kum!“, to znamená: „Děvo, říkám ti, vstaň!“ Děvoce hned vstalo a chodilo, bylo jí totiž dvanáct let. (Lidé) byli úžasně jako bez sebe. Ježíš jim přísně přikázal, že se to nikdo nesmí dovědět, a řekl, aby jí dali jíst.

Jezulátko a kříž

V tomto Jubilejním roce jsme především důstojně oslavovali Ježíšovo narození. Ale Dítěti nebyly ještě ani čtyři měsíce, a už jsme byli pozváni, abychom vstoupili do tajemství kříže.

Jezulátko spí na kříži. Vánoce a Velikonoce jsou spojeny v jediném obrázku. Zadívej se na tento obrázek. Co zde vidíš? Je v něm hluboká pravda. Chtěl bych tě pozvat k troše rozjímání...

Nejdříve jsem si myslel: Jezulátko ví o svém vlastním ukřižování. Pak jsem viděl jeho něhu. Jistě jsi již viděl nemocné děti, ze kterých vyzařovala stejná nevinnost a stejná odevzdanost. Pak se mi srdce sevřelo. Zcela rudé Ježíšovo srdce krvácí... i ty i já jsme ve svém dětství třepli.

Jezulátko spí na kříži a cítí se tam dobře. Jak může mít takovou důvěru? Zve tě ke vstupu do vnitřní dynamiky: na tomto obrázku je prostě znázorněno duchovní dětství. Dětství je doba, kdy je člověk slabý a malý. Kdo přijímá svou slabost a svou malost, přijímá na sebe kříž a je z duchovního pohledu jako dítě. Tak jak se stává slabým a maličkým, nenahání

mu slabost a malost již žádou hrůzu: kříž se proměnil. Je pokladem, průvodcem, na který se mohou v pokoji položit.

Dětství je doba utrpení a jako každý druhý i ty neseš ještě dnes utrpení svého dětství. Když ti to říkám, chtěl bych tě tím pozvat, abys přijal svá zranění. Zkrátka a dobře, chtěl bych negativní výpověď – dětství je doba kříže – změnit v pozitivní větu: kříž je místo duchovního dětství. Udělej ze svého kříže odrazový můstek do duchovního života. Udělej ze svého kříže dveře, jimiž vstupuješ do duchovního dětství.

1. Vánoční tajemství a velikonoční tajemství: Slovo se stalo tělem (Jan 1) a ve svém těle trpělo (1 Petr 4,1)

Vánoce ohlašují Velikonoce. Jezulátko je *chléb z nebe*, který leží v jeslích. To poukazuje na Eucharistii, kde se Ježíš sám vydává jako chléb... Pokud jde o mne, velice na mě působí vysoká hodnota, jakou naše křesťanská víra přisuzuje tělu. Bůh se stává člověkem, aby mě zachránil. Ve svém těle, které je jako moje z masa a krve, trpí na

JESLE A KŘÍŽ

Tajemství křesťanství tvoří neodlitelný celek. Když se ponoříme do jednoho, přivádí nás to ke všem ostatním. Tak vede cesta nezadržitelně z Betléma na Golgotu, od jeslí ke kříži.

(Edita Steinová: Vánoční tajemství, Díla XII)

kříži. Kristovo zmrtvýchvstání v oslaveném těle je příslibem zmrtvýchvstání mého vlastního těla. Danuje se mi v eucharistickém Těle, aby se se mnou spojil v jedno tělo. Tělo je *pro Pána a Pán je pro tělo* (srov. 1 Kor 6,13).

Kdo porozumí lépe významu těla než matka? Nechává ve svém lůně růst tělo svého dítěte, trpí při jeho zrození, stará se o ně a živí je svým mlékem. Přežití novorozence je přežití tohoto malého, tak závislého těla.

Mariino Srdce puká v hrudi, když přihlíží, jak lidé zacházejí s tělem jejího Syna, s tělem tak milovaným, které líbala, umývala, zahřívala a chránila. Vojáci jebičují až do krve, prorážejí je tmy a hřeby. Bez pocitu studu vystavují jeho agónii, jeho poslední boj o přežití na kříži jako veřejnou podívanou.

2. Ukřižovaná nevinnost

Jak reaguješ při pohledu na třeplící dítě? Já sám jsem naplněn protikladnými, často velmi sil-

nými pocity, pocity vzpoury, touhy pomoci, bezmocnosti a úzkosti, že musím vytpět totéž... Ale jeho slabost a jeho nevinnost mě vyzývají, abych se nechal odzbrojit a přijal, že postačí moje prostá přítomnost.

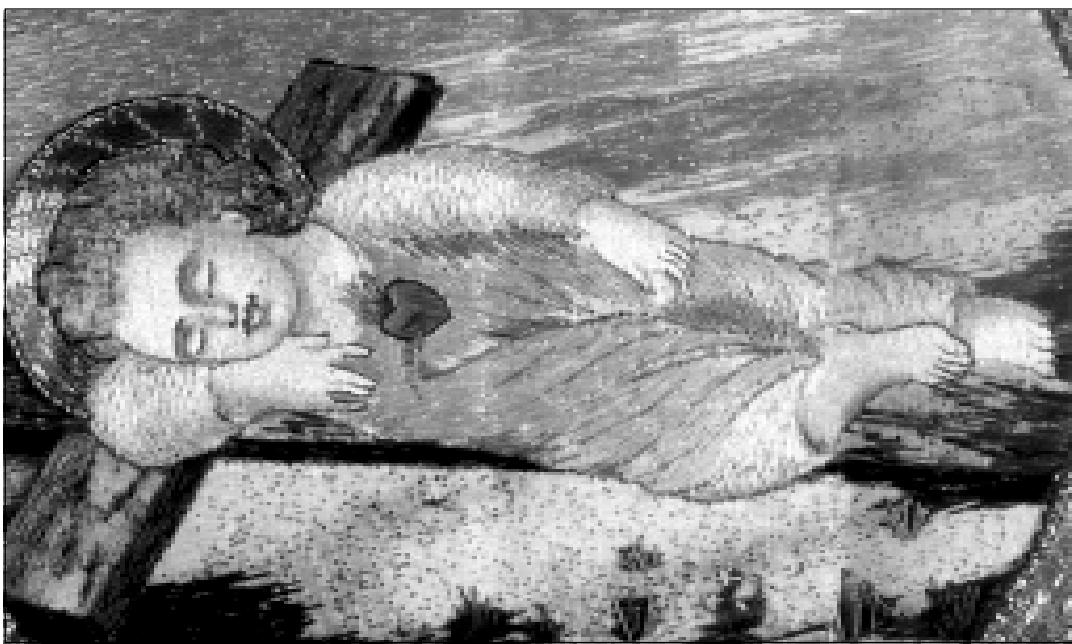
Naučil jsem se, že otázka »proč musíme trpět« není správnou otázkou. Neukázal sám Ježíš, že utrpení musíme nejdříve přijmout jako skutečnost? Bůh sám se této skutečnosti podřídil z lásky, aby se s námi spojil a zachránil nás. Správná otázka proto spíše zní: »Kde je Bůh, co dělá?« Je prostě tady, u dítěte, v dítěti, on sám je tento dočasný beránek.

Trič, geniální tah, Boží bláznovství – nebo jak už to chceš nazvat – moudrost Kříže znamená chtít porazit zlo nevinností a láskou. Nevinnost se dala ukřižovat a vstala z mrtvých, a my jsme zachráněni! Bůh mohl satana porazit svou mocí, ale nechtěl, nebo lépe řečeno, chtěl, ale mocí své lásky.

Jezulátko řeklo „ano“ plánu lásky svého Otce pro lidi. Proto spí na kříži, spí tam s naprostou důvěrou, jako v Otcově náruči. Jeho Otec mu dal neporazitelnou zbraň, prostředek k vítězství: bezpodmínečnou lásku.

3. Dítě a Kříž neboli čas slabosti

Často jsem si myslel, že jako dospělý nejsem již schopen vydržet to, co jsem snesl jako dítě. Když jsem byl docela malý, žil jsem ve světě, kde dospělí byli dvakrát větší a dvakrát silnější než já, mohli mě podřezat, zranit, kam chtěli, zbit mě nebo mě zavřít. I k sobě navzájem jsme jako děti byli krutí, jeden druhého jsme ponižovali. Jistě můj dětský svět nespočíval pouze

v tom. Jako malé dítě jsem měl také příležitost zažít velkou něžnost, usínat v mamčině náručí nebo se nechat nosit od tatínka. Ve svém dětství jsem slyšel také své volání. Když jsem v noci na postýlce sám ve tmě, v osamocení dítěte, které ještě správně nerozumí všemu, co se s ním děje, volal Ježíše, on ke mně přišel...

Vede se ti špatně, když tě tu a tam z nějakého důvodu přepadnou pocity tvé minulosti? Můžeš se pokusit je potlačit, ale ony se zase vrátí. Pochopil jsem, že se mi vede špatně, protože jsem se nechtěl smířit s určitou slabostí.

Vezmi novorozené dítě do své náruče a uvažuj o něm jako o starém člověku, který se jen s námahou přišourá. Co nás dojíká, je jejich slabost, jejich křehkost. Jedna svatá dnešní moderní doby zcela uznala své slabosti a já jsem se ptal, proč si

dala jméno Terezička od Ježíška a Svaté Tváře. Bylo mi jasné, že chtěla ve svém jménu spojit tajemství Kristova narození a utrpení, protože v těchto dvou momentech, na začátku a na konci svého života, byl Ježíš slabý a zranitelný. Pochopil jsem, že v tomto uznání její vlastní slabosti byl počátek její malé cesty dětství.

4. Kříž jako vstupní brána k duchovnímu dětství

Vždy mě dojímal způsob, jakým Ježíš vzal na sebe své utrpení, a věřím, že to udělal, aby se spojil se slabými a ukázal nám cestu slabosti. Jako s dítětem s ním naložili a udělali s ním, co chtěli.

Jako mnoho těch, kteří se obrátili, udělal jsem zkušenost: Vždy, když jsem byl úplně na dně a na konci; když jsem byl

připraven všechno odhodit a zavolal jsem k Pánu, potkal jsem ho. Zjistil jsem, že čas slabosti je čas Boží, čas požehnaní, Velikonoce; čas, ve kterém Pán vstoupil do mého života.

Ježíšova slova *Nebudete-li jako děti a neobráte se, nevjedete do nebeského království* byla pro mě vždy něčím obdivuhodným. Zážitkům dítěte a člověka, který tak pokročil v duchovním životě, je společné, že se cítí zcela vydáni napospas. Dítě ještě nemělo čas, aby si vybuodovalo svou obranu, a svatý všechny obranné valy, které si vybuodoval, stihl.

Pomaloučku jsem se naučil poznávat své obranné valy: mám malý vnitřní svět, ve kterém jsem se uzavřel, soukromou sféru s napsím »Nedotýkat se! Nepřijímáme! Vstup zakázán!« Jestliže se přesto někdo odváží, upadám do hněvu: Dej si pozor!

Stát se znovu dítětem pro mě znamená opustit svou pevnost, vyjít druhému vstříc, přijmout ho a žít v jeho přítomnosti. Znamená to uznat, že chci milovat a být milován...

Duchovní dětství a dětství mají ve skutečnosti společnou jen závislost (na nebeském Otci, na tělesné matce) a slabost. Dítě není tak nevinné, jak se soudí, může být i knuté. Slabost se nesmí zaměřovat se změkčilostí. Duchovní dětství neznamená být dětinský, zahrnuje v sobě i odpovědnost, ochotu k obětování. Ježíšek spí na kříži. Jako dospělý si Ježíš znovu zvolí kříž, v krvavém potu řekne ANO, obejmě kříž, roztáhne své paže a opět se vrátí do slabosti... on, něžný Beránek.

Bratr Ephraim
Feuer und Licht 66/2000

Překlad -lš-

Panna Maria, Matka ustavičné pomoci

Je to jedna z neznámějších ikon naší Církve. Svatá Bernardetta Soubirous a fatimské děti v ní poznaly Mariinu tvář ze zjevení. Sv. Terezie z Lisieux o ní napsala hymnu, Marcel Van modlitbu, bl. Alžběta od Nejsv. Trojice popisuje její úctu, Charles de Foucault si ji zvolil za patronku svého bratrstva, mnoho kongregací nosí její jméno.

Jako pravá pravoslavná ikona těšila se tato »Matka Boží od utrpení« v Řecku a v Rusku velkém rozšíření. Naše zobrazení je kopie pocházející ze 14. nebo 15. století. Originál pocházel z baziliky Hagia Sofia v Istanbulu. Je svědectvím nerozdělené Církve a současně výzvou k opětovnému sjednocení.

Matka Boží dala tomuto obrazu název sama při jednom zjevení. V současnosti se obraz nachází v Římě, kam dospěl krátce před rokem 1500, a jsou mu připisovány četné zázraky. Několikrát se ztratil a byl opět nalezen. ...Pius IX. jej světil

v roce 1865 redemptoristům s pokynem: »Seznamte s ní celý svět!«

Na pozadí ikony není nikdy modré nebe nebo hvězdnatá noční obloha. Nebem je sám Bůh, Bůh, který je Světlo. Pozadí ikony je z pravého zlata a světla, aby nám připomínalo věčnou Boží přítomnost.

Každá z osob je označena zkratkou:

Ježíš Kristus	IC XC
Matka Boží	MP ΘV
archanděl Michael	XX OPM
archanděl Gabriel	XX OPA

Písmena a obrysy svatých jsou obtaženy rudou barvou, barvou krve, aby nám připomněly pokrevní příbuzenství mezi Bohem a lidmi, protože stejná krev, stejný život koluje v božském Dítěti.

Ježíšek není na ikonách nikdy zobrazován jako malé dítě. Je oblečen jako dospělý, jako král a dostává se mu určité zralosti, aby se poukázalo na to, že i když je svou lidskou přiroze-

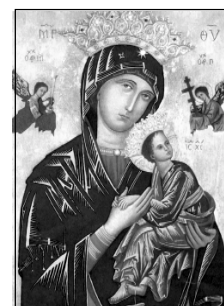
ností ještě dítě, ve své božské přirozenosti je již »dospělý«. Je stále tyž Bůh: před vtělením, při vtělení i po vtělení.

Dva andělé... na levé straně vidíme archanděla Michaela, nese v posvátné nádobě nástroje umučení: třtinu s houbou naplněnou octem, kopí, kterým bude proboden Kristův bok. Vpravo vidíme v rukou archanděla Gabriela kříž a hřeby ukřižování.

Jedná se zde pouze o představení nástrojů umučení, aby tak byli Matka a Dítě upozorněni na budoucí utrpení? Nikoliv. Jedná se o liturgickou celebraci: andělé nesou tyto symboly utrpení v plátně, jak se sluší na posvátné předměty. Jsou to nástroje velikonočního vítězství, oslavy Zmrtvýchvstalého!

Maria to všechno vidí, mlčí, je u svého Syna a říká „ano“.

Ježíš se dívá na anděly a nástroje utrpení. Mělo by se zdát, že má úzkost a chytá se pevně oběma rukama své Matky, a to

je středem celého obrazu. Ale podívejme se poněkud hlouběji na tuto v přední linii zobrazenou interpretaci. Je to obraz Dítěte, které se v úzkosti vřhá do náruče Matky a ve spěchu si roztrhne řemínek od sandálu? Neodvrátilo by dítě, které se bojí, spíše svůj pohled?

Ježíš se naopak dívá s důstojným klidem na představené utrpení. S rozhodností odhazuje na zem svůj sandál. Proč? Protože se zde jedná o židovský obyčej, o gesto, kterým se potvrzuje smlouva (srov. Rt 4,7). Ježíš tímto aktem vykupuje lidstvo a nástroje utrpení poukazují na cenu, kterou bude nutno zaplatit.

Bratr O.

Úcta k nejdrahocennější Krvi

zastaví prolévání lidské krve ve světě

(Sv. Petr Julius Eymard)

»*Est* Liže ty dny, které byly v Egyptě potřeny krví beránka, byly uchráněny od Božího hněvu, tím spíše ujdou Božímu hněvu ti, kteří chovají ve zvláštní úctě Krev našeho Vykupitele.« (Pius IX. v dekretu, kterým zavádí svátek Nejdrahocennější Krve Páně.)

Před dvěma tisíci lety udeřila velká hodina světa: Bůh se stal člověkem. Kristus, Otcovo Slovo, přišel, aby nás vykoupil, a to nikoliv svým duchem, ale svou Krví. Prolil ji pro nás na Golgotě v nevýslovných mukách. Tato Krev je tak drahocenná, že jediná její kápě stačila, aby všeho světa viny dnyla (sv. Tomáš Akv., Adoro te devote, Kanc., č. 712).

Sv. Augustin nám říká: **»Kristova Krev je záchranou pro toho, kdo chce; pro toho, kdo sám nechce, je smrtí.«**

Papežové vždy podporovali její uctívání. Zvláštním způsobem se o to zasazoval Pius IX., který byl osobním přítelem Caspara de Bufalo, zakladatele misionářů nejdražší Krve. Byl to právě tento papež, který se za dramatických okolností zavázal slibem, že zavede svátek Nejdrahocennější Krve Páně. Po zázračném vyslyšení ustanovil tento svátek na 1. července. Jeho častým výrokem bylo: »Polož na své srdce jedinou kapičku nejdrahocennější Krve, a nemusíš se bát!«

Jan XXIII. vydal zvláštní apoštolský list »O úctě nejdražší Krve Ježíše Krista«, ve kterém říká, že »nikoliv nekonečné diskuse, ale věřící modlitba může vyvést Církev z chaosu«. Sám sepsal litanie k nejdrahocennější Krvi Páně.

Bylo by možno jmenovat ještě mnoho dalších papežů, svatých kněží a řeholníků, kteří poznali nesmírnou cenu draho-

ného pokladu, který máme. Ve všech stoletích církevních dějin až po nejposlednější dny daroval Bůh světu zázraky Krve, které jsou dojemným znamením jeho péče o naši věčnou spásu.

Skrze křest jsme byli vtaženi do proudu milosti nejdrahocennější Krve, v níž jediné je spása. Jak velice bychom se měli v Církvě spojovat, abychom s horlivostí a láskou vzdávali náležitou úctu Božímu Synu a jeho Krvi, protože skrze ni jsme získali všední milosti. Svátý farář Arský nám o tom zanechal velké svědectví: **»Rok každé když jsem obdržel nějakou milost, získal jsem ji, když jsem skrze nejsvětější Pannu obětoval Otci nejdrahocennější Krev.«**

Nepotřebujeme snad v naší době naléhavěji než kdykoliv jindy úctu k božské Krvi? Není zvláště dnes potřebný smír tváří v tvář 50 milionům potratů ročně a dalším formám neúcty k lidskému životu?

Nikdy nebyla tato úcta naléhavější pro naši záchranu, pro naše posvěcení, posilu a pro naši osobní ochranu. Jak jsou všechny oblasti našeho života zbaveny pokoje! Sv. Petr Julius Eymard řekl: **»Úcta k nejdražší Krvi Páně zastaví lidské krveprolévání ve světě.«** To by měla být naše nejpálčivější starost, aby Kristova Krev nebyla pro nás zmařena.

Sestra Michaela Huttová

Sestra Michaela Huttová

ZASVĚCENÍ NEJDRAHOCENNĚJŠÍ KRVI PÁNĚ

S vědomím své nízkosti a Tvého nekonečného majestátu vrhám se k Tvým nohám, nejmišernější Spasiteli, a děkuji za nesčetná dobrodíní, kterými jsi zahrnul mne, nevěčného tvora. Zvláště Ti děkuji, že jsi mě skrze svou nejdrahocennější Krev vysvobodil z vlivu satana. V přítomnosti své nebeské Matky Panny Marie, svého anděla strážného, svého křestního patrona a celého nebeského dvora zasvěcuji se, můj Ježíši, s rozhodným a upřímným srdcem Tvé nejdrahocennější Krvi, skrze niž jsi obmyl lidstvo od viny a zbavil je smrti a pekla. Slibuji ti, že s Tvou milostí budu šířit úctu k Tvé nejdrahocennější Krvi, budu se jí klanět a oslavovat ji. Tím bych chtěl konat zadosti učinění za svou neobstatečnou věrnost ke Tvé lásce, kterou jsi nám prokázal prolitím své nejdrahocennější Krve; chtěl bych Tě také usmířovat za mnoho zneuctění, kterými se lidé provinují proti této ceně naší spásy. Jak velice bych si přál, abych už nehřešil, abych k Tobě nebyl chladný a neplodný. Můj milý Ježíši, přicházím, abych Ti přinesl lásku a klanění Tvé svaté Matky, Tvých věrných učedníků a všech svatých. Prosím Tě, zapomeň na můj chlad a mé nevěrnosti a odpusť všem, kteří Tě urazili. Očisti mě a všechny lidi svou nejdrahocennější Krvi, božský Spasiteli, abychom Tě od nyní jáska něžně milovali, ukřižovaná Lásko, a abychom povždy důstojně uctívali cenu našeho vykopení. Amen.

Poznámka: Ještě v roce 1970 se slavil 1. červenec jako svátek Páně prvního řádu, tzn. měl své vlastní oficium, ve měi sv. se říkalo Gloria i Krébo, v denní modlitbě Církev měl svátek i první nešpory. Neobnovilo se krveprolévání ve světě po potlačení tohoto svátku?

Ve službě lidské osobě

Z projevu Svatého otce k pracovníkům médií o Jubileu novinářů

Toužil jsem velmi živě po setkání s vámi, drazí novináři, nejen proto, abych se připojil k vašemu jubilejnímu putování, jak to dělám s tolika jinými skupinami, ale chci také splatit osobní dluh vděčnosti vůči nespočetným profesionálům, kteří se po dlouhá léta mého pontifikátu vynasnažili, aby uváděli ve známost slova a činy mé služby. Za všechno toto úsilí, za objektivitu a laskavost, které jsou příznačné pro velkou část této služby, jsem hluboce vděčný a prosím Pána, aby každého náležitě odměnil.

Tento čas je ve světě žurnalistiky časem hlubokých proměn. Šíření nových technologií se nyní týká všech oblastí a zasahuje ve větší či menší míře každou lidskou bytost. Globalizace zmnožila kapacity prostředků sociální komunikace, ale současně vzrostla míra, v jaké jsou vystaveny ideologickým a komerčním tlakům. To musí přivádět vás novináře k otázkám o smyslu vašeho povolání jakožto křesťanů zaměstnaných ve světě sdělovacích prostředků.

To je rozhodující otázka, která musí charakterizovat vaše jubilejní oslavy v tento Světový den sdělovacích prostředků. To, že jste prošli jako poutníci Svatou branou, vyjadřuje, jaký život jste si vybrali, říká to také, že svou profesí chcete »otevřít brány Kristu«. On je »evangelium«, »dobrá novina«. On je vzor pro všechny, kteří jako vy usilují, aby světlo pravdy mohlo proniknout do všech oblastí lidského života.

K tomuto setkání s Kristem směřovala trasa, kterou jste absolvovali v těchto dnech. Ve čtvrtek jste semodlili v Sixtinské kapli, kde nádherné umění rozprostřelo před vaším zrakem drama lidských dějin od stvoření až do posledního soudu.

Z této velké cesty lidstva vyniká také pravda o lidské osobě, stvořené k Božímu obrazu a určené k věčnému společenství s ním; vyniká zde pravda, která je základem každé etiky, kterou jste povinni respektovat také ve své profesi.

Včera jste byli u hrobu sv. Pavla a dnes jste přišli prosit k hrobu sv. Petra. Oni byli velcí »sdělovatelé« víry v prvopočátcích křesťanství. Jejich památka vám připomíná zvláštní povolání, které vás ve světě sociální komunikace odlišuje jakožto následovníky Krista: vy jste povolání, abyste dali svou profesionalitu do služeb morálního a duchovního dobra jednotlivci i lidské společnosti.

A zde je klíčový bod etické otázky, která je neoddelitelná od vaší práce. Při svém širokém a přímém vlivu na veřejné mínění se žurnalistika nemůže řídit pouze silami ekonomiky, zisku a parciálních zájmů. Musí naopak vidět svůj úkol jako svým způsobem »posvátný«, vykonávaný s vědomím, že mocné prostředky komunikace jsou vám svěřeny pro dobro všech a zvláště pro dobro nej slabších oblastí společnosti: od dětí po chudé, od nemocných až po osoby vytlačené na okraj a diskriminované.

Není možno psát a vysílat pouze proto, aby se vyvolával zájem na úkor služeb skutečně informativních. Není možno proklamovat právo na informaci bez jakéhokoli rozlišování,

a nechat přitom na jiná práva lidské osoby. Žádná svoboda, a to ani svoboda vyjadřování, není absolutní: i ona má totiž své hranice v povinnosti respektovat důstojnost a legitimní svobodu druhých. Žádnou věc, ať je jakkoliv fascinující, není možno napsat, provést nebo vysílat na úkor pravdy: mám tím na mysli nejen pravdu faktů, o nichž referujete, ale také »pravdu o člověku«, o důstojnosti lidské osoby ve všech jejích dimenzích.

Jako výraz touhy Církve být vám po boku při vyrovnávání se s touto výzvou zveřejnila Papežská rada pro sociální komunikaci dokument *Etika sdělovacích prostředků*. Je to vroucí výzva adresovaná novinářům, aby se snažili sloužit lidské osobě budováním společnosti založené na solidaritě, spravedlnosti a lásce sdělováním pravdy o lidském životě a o jeho konečném naplnění v Bohu. Doporučuji tento dokument vašemu studiu a úvaze.

Drazí bratři a sestry! Církve a média musejí kráčet pospolu, aby prokázaly svou službu lidské rodině. Prosím proto Pána, aby vám dopřál odnést si z této slavnosti přesvědčení, že je možné být současně autentickým křesťanem a vynikajícím novinářem. Svět médií potřebuje muže a ženy, kteří usilují den co den, aby žili v této dvojí dimenzi.

Podle Bolletino Vaticano
Překlad -LŠ-

K NOVINÁŘSKÉ ETICE U NÁS

Jako mediální útok na církev charakterizuje mnoho lidí některé zprávy a komentáře tisku a televize v kauze P. Merty. (Mimočodem: Kde je presumpce nevinny, dokud není souzen a odsouzen?) Vzbuzují dojem, že nejde ani tak o pochybení onoho kněze, ale útočí se na církev a hlavně se vyvíjí tlak k odstranění olomouckého arcibiskupa Jana Graubnera. To připomíná scénář, podle kterého byla před lety nastartována »kauza Groer«.

Zdá se, že je nejvyšší čas vrátit se k modlitbě, kterou papež Iev XIII. zavedl po každé mši svaté: »Sv. Michaeli, archanděli«!

Všemohoucí věčný Bože, jenž jsi ustanovil svého jednorozrozeného Syna za Vykupitele světa a chtěl jsi být usmířen jeho Krví, uděl, prosíme, abychom tuto cenu naší spásy ctili tak slavnou službou a tak byli její mocí chráněni od časného zla na zemi, abychom se radovali z věčného užitku v nebi.

*Denní modlitba ze svátku
Nejdrahocennější
Krvě Páně*

Když jsem jedinou v neděli rozjímal a obrazu ukřižovaného Pána, hluboce mě dojímal Krev, která vytékala z jeho božských rukou. Pociťovala jsem hroznou bolest při myšlence, že tato Krev stéká na zem, a nikdo se nesnaží, aby ji zachytil. Rozhodla jsem se, že se v duchu postavím u paty kříže, abych zachytila každou božskou krpěť, která skane dolů. Pochopila jsem, že ji mám vylévat na duše.

*Sv. Terezie z Lisieux,
učitelka Církve*

Skrze nesmírné ponížení mě můj Syn přivádí k tomu, abych zmínil svou spravedlnost, kterou nyní uplatňuji s vlídností pro odstupnění, kterého se mi dostává od zmučeného nevinného Těla a od zcela nejčistší Krvě, která se prolévá na usmíření hříšů.

*Nebeský Otec
k sv. Magdaleně de Pazzi*

Kež bych jen mohla zachytit několik kapek Krvě, které padají k zemi! Kež by se mé srdce stalo zemí, do které vsakuje. Jak velice bych byla bohatá!

Sv. Magdalena de Pazzi

Celosvětový sekretariát hnutí ctitelů Nejdrahocennější Krvě Páně má své sídlo na této adrese:

*Sr. Michaela Josefa Hutt,
Kirchberg 32
D - 88364 Wolfegg (Alttann)*

»Ježíš Kristus, jediný Spasitel světa, Chléb nového života«

Homilie Jana Pavla II. při II. nešporách slavnosti Nejsvětější Trojice,
které zahájily 47. mezinárodní eucharistický kongres v Římě

Jen jedno je tělo, jen jeden Duch, jako je jen jedna naděje, ke které jste povoláni (Ef 4,4).

Jen jedno tělo! Na tato slova sv. Pavla se dnes večer soustřeďuje zvláštním způsobem naše pozornost v průběhu těchto slavnostních nešpor, jimiž zahájujeme Mezinárodní eucharistický kongres. Jen jedno tělo: tato myšlenka se vztahuje především na Tělo Kristovo, Chléb života!

Ježíš, narozený před dvěma tisíci lety z Panny Marie, nám chce zanechat při poslední večeři své Tělo a svou Krev, obětovanou za celé lidstvo. Kolem Eucharistie, svátosti jeho lásky k nám, se sjednocuje Církev, jeho mystické Tělo. Hle: Kristus a Církev, jedno Tělo, jedno veliké tajemství. Tajemství víry!

Ave, verum corpus, natum de Maria Virgine! Ave, pravé Kristovo Tělo, narozené z Panny Marie! Narozené v plnosti času, narozené z Panny, narozené pod Zákonem (srov. Gal 4,4).

V srdci Velkého jubilea a na začátku tohoto týdne věnovaného eucharistickému kongresu se vracíme k oné události, která znamenala úplné dovršení naší spásy. Skláníme kolena jako pastýři před betlémskými jeslemi; jako mudrci, kteří přišli z Východu, klaníme se Kristu, Spasiteli světa. Jako staříčky Simeon jej tiskneme v náručí a dobrořečíme Bohu, že naše oči uviděly spásu, kterou připravil

Eucharistie je srdce a vrchol života církve, protože zde Kristus přidružuje svou církev a všechny její údy ke své oběti chvály a díkyvdání, přinesené jednou provždy na kříži; prostřednictvím této oběti vylévá milosti spásy na své Tělo, jímž je církev.
(KKC 1407)

pro všechny národy: Světlo k osvětlení pohanů a k slávě lidu Izraele (srov. 1k 2,30-32).

Procházíme etapy jeho pozemské lidské existence až ke Kalvárii, až k slávě zmrtvýchvstání. Během příštích dnů to bude především Večeřadlo, kde se zastavíme v zamyšlení nad tím, co všechno pro nás Pán Ježíš vykonal a vypěl.

In supremae nocte cenae... sed dat suis manibus. Při poslední večeři, když slavil Velikonoce se svými učedníky, Kristus obětoval sám sebe za nás. Ano, Církev svolaná na eucharistický kongres se v těchto dnech vrací do Večeřadla a setrvává tam v adoraci. Oživuje velké tajemství vtělení a soustřeďuje svůj pohled na svátost, ve které nám Kristus svěřil památku na své umučení: *»Toto je moje tělo, které se za vás vydává... Tento kalich je nová smlouva, potvrzená mou krví, která se za vás vylévá«* (Lk 22,19-20).

Ave, verum corpus... vere passum, immolatum!

Klaníme se ti, pravé Kristovo Tělo, přítomné v nové a věčné Smlouvě, živá památka výkupné oběti. Ty, Pane, jsi Chléb živý, který sestoupil z nebe, který dává člověku život! Na kříži jsi dal své tělo za život světa (srov. Jan 6,51): *in cruce pro homine!*

Před tak vznešeným tajemstvím se lidská mysl ztrácí. Ale posílněna Boží milostí odvažuje se opakovat s vírou:

Abro te devote, latens Deitas, quae sub his figuris vere latitas.

Klaním se ti vroucně, skrytý Bože náš, jenž tu ve svátosti sebe ukrýváš.

Jen jedno je tělo, jen jeden Duch, jako je jen jedna naděje, ke které jste povoláni (Ef 4,4).

V těchto slovech, která jsme před chvílí slyšeli, hovoří apoštol Pavel o jednotě Církve, společenství věřících, shromážděných pospolu v jednotě jediného těla, oživených tímž Duchem, chráněných před rozdělením stejnou nadějí. Pavel myslí na skutečnost mystického Kristova Těla, které v jeho eucharistickém Těle nachází svůj vlastní životodámý střed, odkud plyne energie milosti do každého údu.

Apoštol píše: *Chléb, který láme, není to účast na Kristově těle? Protože je to jeden chléb, tvoříme jeho Tělo, i když je nás mnoho* (1 Kor 10, 16n). Tak my všichni pokřtění se stáváme údy jednoho těla, a tedy údy jeden druhého. (srov. 1 Kor 12,27; Řím 12,5). S hlubokou vděčností děkujeme Bohu, který učinil z Eucharistie svátost našeho plného společenství s ním i s bratry.

Tento večer zahájujeme slavnostními nešporami o Nejsvětější Trojici týden jedinečně naplněný programem, který uvidí biskupy, kněze, řeholníky a laiky z celého světa shromážděné kolem Eucharistie. Bude to mimořádný zážitek víry a výmluvné svědectví o církevním společenství.

Zdravím vás, drazí bratři a sestry, kteří se účastníte této jubilejní události, v níž je zcela jasně srdce celého Svatého roku. Zvláště chci pozdravit věřící římské diecéze, naší diecéze..., která připravila z mnoha hledisek eucharistický kongres. Je připravena zabezpečit jeho řádný průběh v příštích dnech, vědoma si pocty, jaké se jí dostává tím, že je hostitelkou ústřední události Velkého jubilea.

Se zvláštním pozdravem se obracím k četným bratrstvům, která se spojují v Římě k vý-

namnému »Pochodu bratrství«. Jejich přítomnost je zdůrazněna uměleckými kříži a hodnotnými alegorickými výjevy převáženými na majestátních »vozecích«, které jsou důstojným rámcem eucharistické slavnosti, jež nás zde shromáždila.

K tomuto náměstí se obrazejí myslí a srdce tolika věřících roztroušených po světě. Zvu všechny, jednotlivé věřící i církevní společenství ze všech koutů země, aby sdíleli s námi tyto okamžiky vrcholné eucharistické spirituality. Žádám zvláště děti a nemocné, jakož i kontemplativní společenství, aby obětovali své modlitby za šťastný a plodný výsledek tohoto světového eucharistického setkání.

Eucharistický kongres nás vyzývá, abychom obnovili svou víru ve skutečnou přítomnost Krista ve Svátosti oltářní: *Ave, verum corpus!*

Současně k nám zaznívá naléhavá výzva ke smíření a k jednotě všech věřících. *Jen jedno tělo, jedna víra, jeden křest! Rozdělení a rozdílnosti zraňují, bchuzel, načále Kristovo Tělo a brání křesťanům rozličných vyznání, aby měli spoluúčast na jednom eucharistickém Chlébě.* Proto vzyvejme společně dobrozující sílu Božího milosrdenství, která je tak štědrá v tomto jubilejním roce.

A ty, Kriste, jediná Hlavo a Spasiteli, přitáhni k sobě všechny své údy. Sjednot je a přetvoř v lásku, aby Církev zazářila svou nadpřirozenou krásou, která vyznačuje ze svatých všech epoch a všech národů, z mučedníků, vyznavačů, panen a četných svědků evangelia.

O Iesu dulcis, o Iesupie, o Iesu Fili Mariae.

Překlad -lš-

Svědkové víry 20. století

Homilie Svatého otce Jana Pavla II. při ekumenické bohoslužbě
v Koloseu 7. května 2000

»Jestliže pšeničné zmo nepadne do země a neodumře, zůstane samo; odumře-li však, přinese hojný užitek« (Jan 12, 24). Těmito slovy Ježíš v předvečer utrpení ohlašuje své oslavení skrze smrt. Zavazující výpověď zazněla před chvílí v aklamacích evangelium. Tento večer obohacuje naši duši silou na tomto významném místě, kde slavíme památku »svědků víry dvacátého století«.

Pšeničným zmem, které svou smrtí přineslo ovoce nesmrtelného života, je Kristus. Ve slépejších ukřižovaného Krále vykročili jeho učedníci, kteří se v průběhu staletí stali nespočetnými zástupci ze všech národů, ras, kmenů a jazyků, apoštoly a vyznavači víry, panny a mučedníci, odvážní hlasatelé evangelia a mlčenliví služebníci Království.

Draží bratři a sestry spojení vírou v Ježíše Krista! Je pro mě obzvláštním potěšením obrátit se na vás s objetím pokoje, když si společně připomínáme svědky víry dvacátého století. Zdravím vřele představitele ekumenického patriarchátu a ostatní sesterské pravoslavné církve, stejně jako ony antické církve Východu. Rovněž tak děkuji za bratrskou přítomnost představitelů anglikánského společenství, křesťanských světových společenství Západu a ekumenických organizací.

Pro nás všechny je důvodem velkého pohnutí, že se společně nacházíme tento večer shromáždění u Kolosea k této suggestivní jubilejní slavnosti. Pamětníky a trosky antického Říma hovoří k lidstvu o utrpení a pronásledování, která s hrdinou statečností snášeli naši otcové víry, křesťané prvních generací. Tyto antické stopy nám připomínají, jak pravdivá jsou slova Tertuliána, který napsal:

»Sanguis martyrum semen christianorum – krev mučedníků je semenem nových křesťanů!« (Apol., 50, 13: OCL 1, 171)

Zkušenost mučedníků a svědků víry není příznačná pouze pro počínající církev, ale poznamenává všechny epochy dějin. Ve dvacátém století pak snad ještě více než v prvním období křesťanství bylo velmi mnoho těch, kteří svědčili o víře utrpením často heroickým. Tito křesťané na všech kontinentech v průběhu dvacátého století platili za svou lásku ke Kristu také tím, že prolili svou krev! Podstoupili formy pronásledování staré i nové, zakusili nenávist a vyhoštění, násilí a vraždění. Mnoho zemí dávné křesťanské tradice se vrátilo do stavu, kdy se staly zeměmi, v nichž se za věrnost evangelium platí nejvyšší cenou. V našem století »se svědectví vydané Kristu až k prolití krve stalo společným pokladem katolíků, pravoslavných, anglikánů i protestantů« (TMA 37).

Generace, ke které patříme, poznala hrůzy války, koncentračních táborů a pronásledování. V mé vlasti během druhé světové války byli kněží a křesťané deportováni do vyhlazovacích táborů. Jen v Dachau bylo internováno kolem tří tisíc kněží. Jejich obět se spojila s onou obětí mnohých křesťanů pocházejících z jiných evropských zemí a často přináležejících k jiným církvím a náboženským společenstvím.

Byl jsem svědkem v době svého mládí mnoha bolestí a mnoha zkoušek. Mé kněžství od samého počátku »bylo spojeno s velkou obětí mužů a žen mé generace« (Dar a tajemství, str. 45). Zkušenost druhé světové války a dalších let mě naučila věnovat věčnou pozornost světlému příkladu všech těch

lidí, kteří od počátku dvacátého století až do jeho konce zakoušeli pronásledování, násilí a smrt pro svou víru a pro své chování inspirované Kristovou pravdou.

A je jich tolik! Jejich památka se nesmí ztratit, naopak, měla by být obnovována tím, že je dokumentována. Jména mnohých jsou neznámá; některá jména byla zhanobena pronásledovateli, kteří se snažili připojit k mučednickému potupu; jiná jména byla zhlazena katy. Křesťané ztrácejí památku na mnohé z nich. To ukázaly četné odpovědi na výzvu, aby se nezapomínalo, které dostala komise »Noví mučedníci« v rámci Komitétu Velkého jubilea, která pilně pracovala, aby obohatila a oživila paměť Církve svědectvími všech osob, i neznámých, které daly život pro jméno Pána našeho Ježíše Krista (Sk 15, 26). Jak napsal v předvečer své popravy Benjamin, pravoslavný patriarcha petro-

hradský, umučený v roce 1922, »časy se změnilly a objevila se možnost snášet utrpení z lásky ke Kristu«. Se stejným přesvědčením ze své cely v Buchenwaldu tvrdil luteránský pastor Paul Schneider svým tyranům: »Tak říká Pán, já jsem vzkříšena a život!«

Účast představitelů jiných církví a církevních společenství propůjčuje naší dnešní slavnosti zcela jedinečnou hodnotu a výmluvnost v průběhu tohoto Jubilea roku 2000. Ukazuje, jak příklad hrdinských svědků víry je skutečně všem křesťanům drahý. Pronásledování postihlo takřka všechny církve a církevní společenství dvacátého století a sjednocuje křesťany na místě bolesti a vytváří z jejich společné oběti znamení naděje pro časy, které přijdu.

Tito naši bratři a sestry ve víře, které si dnes připomeneme s vděčností a úctou, představují velký obraz křesťanského lidstva dvacátého století. Je to obraz evangelia o blahoslavenstvích prožitého až k prolití krve.

Překl. -lš-

Naplnil se čas

„Naplnil se čas“, který pro nás Bůh od věčnosti stanovil, a naše řeholní společenství má možnost vrátit se do mateřince na Svatém Kopečku u Olomouce.

V těchto dnech vrcholí přípravy na samotné stěhování sester premonstrátek z česko-budějovické diecéze, konkrétně z mladoboužické farnosti, do Arcidiecéze olomoucké, a tak je čas ohlédnout se zpátky na uplynulých třicet sedm let, která jsme v Radvanově prožily.

Do Radvanova u Mladé Vožice byly v roce 1963 přestěhovány naše sestry z komunity v Táboře, kde v Květnové domě (tř. 9. května) pečovaly o staré a nemocné ženy, poněvadž ne-

bylo žádoucí, aby „v husitském městě bydlely řádové sestry na hlavní třídě“. Tak se sestry ocitly v krásném tichém prostředí, avšak odříznuty od světa, aby se staly zcela neškodnými. Spolu se sestrami se do Radvanova museli stěhovat i biskupové ThDr. Štěpán Trochta, ThDr. Stanislav Zela a novoříšský opat Augustin Machalka. Později zde prožil část své internace i pražský arcibiskup kardinál Josef Beran a tehdejší provinciál jezuitů František Šilhan.

Začátkem roku 1964 byly do Radvanova přesunuty i naše sestry z internačního kláštera v Broumově, kam byly vyvezeny z mateřince na Svatém

Pokračování na str. 10

I dnes se platí krví – I.

ANDĚL

Po prašné silnici, která vedla z Nettuna do Conche kráčel se svým těžkým košem Niccolo Tordela, opíraje se těžce o hrubou sukovici. Čím výše vystupoval, tím nemilosrdnější bylo horko, ačkoliv pěnkavy a sýkorky trilkovaly ještě své jamí písně v záplavě rudých oleandrových keřů.

Na jednom zákřutu cesty se handlíř zastavil, velkým žlutým kapesníkem si utřel z čela pot a ohlédl se. V dále se třeptilo Tyrhenské moře ve žhavé nádeheře poledních hodin. Tam od Porto d'Anzio z něho vystupovaly bílé vápencové skály, na jejich úpatí se zelenaly úrodné zahrady a travnaté palouky. Na výsluní svahů kvetla právě vinná réva.

Svět byl krásný a země požeňaná a štastrná!

Obraz se ale prudce změnil, když teď zamířil do Conche.

Široká, narudle žhnoucí rovina byla jako mrtvá, sluncem spálená a okradená o chladivý dech moře. Kručinka a vřes tu a tam probleskovaly mezi trníním, hložím a bodláčím. Téměř hrozivě působily temné lesy korkovníků, které obklopovaly tuto krajinu, jako by v jejich temnotách mělo zlo své sídlo.

Niccolo Tordela si rukou zastínil své bezbrvé oči a rozhlédl se na jihovýchod, kde řerařel vzduch nad pontinskými bažinami. Myslel, že ho ovanul jedovatý dech, který přicházel z prokletých močálů a nosíval s sebou horečku a smrt. Museli to být opravdu chudí lidé, které bída donutila uchýlit se do této nehostinné krajiny, aby s nevýslovnou námahou vydobyli z jalové půdy to nejnutnější.

Konečně dosáhl handlíř prvního cíle svého putování, malé samoty Le Ferriere. Pár ubohých dvorců tvořilo celou obec,

ve které nebyl ani kostel. Tváře jejich obyvatel byly bledé a umořené, poznamenané horečkami a těžkým zápasem o denní chléb. Niccolo Tordela vstoupil do prvního selského stavení, kde pod širokou kamennou střechou žili spolu lidé i dobytek.

„Haló, je tu někdo?“ zvolal, když prošel prázdným humnem.

„Hned, hned!“ odpovídal jasný hlásek z nitra domu a brzy nato se dojevilo asi desetileté děvčátko. Vedle ní capkala malá sestřička, která se musela přidržovat její zástěrky. Úplně překvapen si prohlížel handlíř děvčátko, jež svým svěžím obličejem, živýma temnýma očima a kařtanovými vlasy jej fascinovalo. Jak mohl přijít takový zářivý lidský kvítek do vesnice na kraji bažin, kam obsahuje jejich morový dech?

„Co choete, pane?“ ptalo se děvče a hledělo s netajenou zvědavostí na těžký koš, který muž s ulehčujícím povzdechem sun-

dal z rarenou a postavil na udušanou zem.

„Cožpak to slečinka opravdu netuší?“ smál se podmní obchodník.

„Tak mi nesmíte říkat!“ odpovědělo děvče s ruměncem ve tváři. „V Le Ferriere žádná slečna není. Ale já už vím, co si přejete. Vy jste handlíř a prodáváte své zboží. Uhádla jsem?“

„Uhádla!“ přikývl stařík. „Ale pověz mi, nikdo kromě vás dvou není doma?“

„Tatínek, maminka a Angelo plejí plevel na poli. Mariano a Sandro jim při tom pomáhají, jak jen dokážou. Jednomu je sedm a druhému pět let, víte?“

„A ty?“

„Ach, já musím dávat pozor na polentu, kterou mám na ohni. Mimoto musím hlídat tady sestřičku Ersilii a naši malou Gegii, která leží ještě v koléboce. Jmenuje se vlastně Terezie, ale my jí všichni říkáme Gegia.“

„Gegia spinká!“ oznamovala důležitě malá, která se nepustila ani na dvěti sestřiny zástěrky.

„Ach jo, to je dobře, že spí!“ povzdchla si větší sestra. „Jinak bych nevěděla, kde mi hlava stojí, když by ji ještě musela kolíbat.“

„Ach, tolik práce má slečinka?“ škádlil ji handlíř. „A jakpak se slečna jmenuje?“

„Kteroupak slečnu má pán na mysli?“ zeptalo se děvče a šibalství jí zahrálov očích.

„No, přece nikoho jiného než tebe!“

„Maria Goretti!“ odpověděla tázaná. „Ale pořádmi ještě říkají Marietta, přestože už je mi skoro deset let. Tak ráda bych, aby mi říkali Maria, protože je to jméno Panny Marie.“

„Vy nebyvate dlouho v Conche?“

„Teprve od posledního podzimu! Předtím jsme bývali v Gianturco u Paliana, kde přišla na svět tady malá Ersilie, a ještě předtím v Corinaldo v anconském kraji. Tam jsem se narodila já. A dokonce vím kdy! 16. října 1809; to bylo právě den

Pokračování ze str. 9

Kopečku v roce 1951 po ročním pobytu v internačním klášteře v Nové Říši.

Všichni víme, jak těžké doby to byly pro církve a každou řeholní rodinu v naší vlasti. Před Bohem však jistě měly velký význam modlitby a oběti, které v nuceném odloučení přinášeli jak jednotlivci, tak celá společenství za církve, národ i jednotlivé duše. Také naše řeholní rodina se snažila vnímat znamení doby a co nejvíce přispět modlitbou, adorací, skrytými obětmi a smírem k novému rozkvětu náboženského života u nás.

S radostí jsme uvítaly změny, které nastaly bezprostředně po svatořečení Anežky České, kdy se všem lidem dobré vůle otevřely nové perspektivy nejen v oblasti materiální, ale především po stránce duchovní. Církve získala náboženskou svobodu, řeholní společenství se moh-

ly postupně vrátit do svých klášterů a opět přijímat dobro. I my jsme se dočkaly návrazení mateřince na Sv. Kopečku nejprve do vlastnictví a od září minulého roku také do užívání, žel ve velmi špatném technickém stavu. Po vnitřní rekonstrukci dvou menších objektů z areálu Norbertina se můžeme přesně po padesáti letech a také zvláště v Jubilejním roce 2000 vrátit do Norbertina, kde byla naše kongregace založena. S velkou radostí, vděčností a nadějí chceme zahájit novou epochu našeho řeholního společenství.

Jsmo vděčné všem, ať už církevní hierarchii, kněžím i laikům, za společenství, které jsme s nimi mohly spoluvytvářet, a že jsme se mohly podílet na životě diecéze.

Zároveň se omlouváme všem, kterým jsme snad nevědomky ublížily nebo dostatečně nepomohly. Přejeme si, aby

zde po našem odchodu zůstalo něco z Norbertova odkazu, cosi z jeho nenápadného a skrytého života, z jeho spirituality, založené na Eucharistii, úctě k Panně Marii, liturgii, kajícínosti a apoštolátu.

Jako poutnice se spolu s naším duchovním otcem P. Cyrilem Petřem Opraem. vracíme k Matce Svatokopecké a do její ochrany svěřujeme celou českobudějovickou diecézi.

Protože nás čeká ještě rekonstrukce hlavní budovy Norbertina, chtěly bychom poprosit o jakoukoli, třeba sebarenější finanční pomoc na účet číslo 1319141-811/0100 u KB a. s., pob. Olomouc. Všechny dárce zahrnujeme do našich modliteb a mešní doěti.

V Ježiři, Marii a sv. Norbertovi

sestry premonstrátky z Radvanova

po svátku sv. Terezie. Proto se také jmenuji Marie Terezie."

„No, co ty všechno nevíš!" smál se podomní obchodník.

„Vždyť už jsem také velká a už je to hezkou dobu, co jsem byla biřmována. Zároveň s Angelem. Mně bylo tenkrát šest a Angelovi osm let. Pan biskup Giulio Boschi nás biřmoval. Ale u prvního svatého přijímání jsem ještě nebyla, a tak ráda bych přijala Spasitele. Když my jsme ale hrozně chudí a já neumím přečíst ani písmenko. Tak jsem hloupá."

„To se všechno naučíš, až půjdeš do školy!" utěšoval ji handlíř.

„Tady žádná škola není!" povzddechla si Marietta. „Musela bych až do Nettuna nebo do Campomorto, kam chodíme v neděli na mši svatou. Ale to je strašně dlouhá cesta a my jsme chudí, a tak se musím dělat celý den. Nemám ani trochu času na učení. Teď už ale musím zpátky do kuchyně. Škoda! Když on ale není nikdo doma."

„To je opravdu škoda!" přikyvoval Niccolo Tordela. „Ale odpočinout si tu trochu mohu, že! A sněhl bych tě snad poprosit o něco k napití? Víš, dnes je takové horko!"

„Voda se v Conche nesmí pít!" řeklo mu vážně děvče. „Z toho byste mohl onemocnět. Ale já vám přinesu trochu mléka."

Odběhla a za chvíli se objevila s miskou mléka a podala je s vrozeným půvabem pocestnému.

„Tisíceré díky!" zašeptal handlíř a srkal žíznivě chladivý nápoj. „A sklenička červeného vína by nebyla?" zeptal se pak, zatímco si stíral z vousů kapky mléka.

„To by pán musel počkat, až přijde tatínek!" odpověděla klidně Marietta. Pak dodala se zvědavým pohledem směrem k jeho koši: „Máte jistě krásné věci ve svém koši, že?"

„Rád ti je ukáži!" ochotně vyhovoval Niccolo dětskému

přání a sundával voskové plátno. „Tak, a tu mám všedno. Jistě byste mohli potřebovat pasti na myši, nebo u vás tyto šedavé hlodalky nejsou?"

„I jsou! Dost jich běhá ve stodole i ve stáji. My však máme kočku, a proto nepotřebujeme žádnou past. A já bych to sama nerada viděla, jak se myš do ní chytí a nemůže se dostat ven. Jaké jen úzkosti musí to ubohé zvířátko vystát! Jen na to pomyslete," mudrovala živě dále, „jak by vám asi bylo, kdybyste byl lapen do pasti a pak by přišel nějaký dor, jehož ruce jsou mnohem větší než vy sám, a vzal by vás i s pastí, aby vás utopil!"

„To by bylo opravdu strašné!" povzdechl stařík napůl vážně a napůl pobaveně. „Nechejte tedy pasti! Hleď, tu visí na koši nádherné hrnky a pánve. Na nich by se mohly vařit ty nejlepší makarony nebo ta nejnádhernější polenta. To by bylo přece něco pro malou kuchařinku?"

„Polentu a makarony už umím vařit. Maminka mi to ukázala a musím často vařit místo ní, když je na poli nebo u dobytka. Jen starý Serenelli je někdy nespokojen, když něco přinesu na stůl."

„Kdo pak je to ten starý Serenelli?"

„To je jeden sedlák, s nímž tatínek obhospodařuje půdu. Pro nás samotné by toho bylo příliš mnoho a nemohli bychom odvést pachtovné, které požaduje hrabě Attilio Mazzoleni."

„A co je to za člověka, ten Serenelli?"

„Hrozně zlý člověk!" žvatlamalá Ersilie a svařtila přitom čelo.

„Tak přece nesmíš mluvit!" kárala ji Marietta. „A je a je zlý!" trvala na svém malá.

„Ach, co vy tu jen máte?" snažila se Marietta odvrátit pozornost, když Niccolo vytahoval z balíčku sena několik pestřých barevných figurek a stavěl je jechu vedle druhé na lavici.

„To je přece svatý Antonín. Ten pomáhá v každé nouzi, zvláště když člověk něco ztratí. A tu svatý Josef se sekerou. A tady Matička Boží. Jak je krásná v bělavém šatě s hvězdami a v azurovém plášti. Sním se jí aspoň jedenkrát dotknout?"

„I áno," přikyvoval dobromyslně stařík. „Jen pozor, aby nepadla na zem!" Marietta si rychle otřela ruce o zástěrku, pak vzala plna uctivého rozehvěnění do svých rukou figurku jako cosi posvátného.

„Ta musí být ale drahá, vidíte?" zeptala se pak. „Dvě liry!" odvětil handlíř.

„Ach, kéž bych měla dvě liry!" vzdychlo si děvče.

„Na, podívej se, zde je anděl strážný," přehraboval Niccolo Tordela dál své věci, „ten má zlatý háv a stříbmá křídla. Jenom pravá ruka mu upadla." – „A kolikpak stojí ten anděl strážný?"

„Dám ti ho za padesát centesimů," nabízel starý dochochůl.

„Trochu moc za takový střep," zazněl ode dveří hrubý hlas osmáctiletého mládence, který právě vstupoval.

„A to je kdo?" obrátil se na Mariettu handlíř, zatímco nespustil oči z trochu zasmušile vyhlížejícího chlapce, jehož stín teď padal na malou hospodyňku.

„To je přece Alessandro Serenelli. Vždyť jsem vám vyprávěla o jeho otci."

„Ták, a copak jsi vyprávěla o tom starém ochlastovi?" ptal se mladík s klackovitým ušklíbnutím.

„Jak můžeš říct něco takového o svém tatínkovi?" zajíkala se dívka poděšeně.

„No, já jsem to tak hrozně nemyslel," smál se Alessandro trochu v rozpacích.

„Chceš ale opravdu tu polámanou sádrovou figurku?"

„To je přece anděl strážný," vyčítavě hájila své Marietta.

„Ale ze sádky. Tak co stojí ten střep?" „Padesát centesimů, mladý pane."

„Třicet."

„Čtyřicet."

„No, dobře, tak tedy čtyřicet." Mladý Serenelli vytáhl ze své kapsy čtyři niklové mince a hodil je handlířovi. Pak podal Mariettě anděla strážného.

„Opravdu si ho mohu nechat?" koktalo dítě, až samou radostí zruřnělo.

„To je dárek ode mne," přikyvl hoch. „Snad mu ještě ruka doroste." Marietta přeslechla posměšnou poznámku, vzala jeho umazanou pravici a řekla: „Alessandro, ty jsi tak hodný. Tisíceré díky! Budu se za tebe pořád modlit, k andělu strážnému, víš?"

„No dobrá, ty malá madono," smál se Alessandro. „Ale teď už se běž podívat, aby se ti nepřipálilo jídlo, jinak udělá starý strašný rámus."

„Juj, polenta!" vzdychlo děvče a odběhlo do kuchyně. V jedné ruce drželo anděla strážného s ulomenou rukou a druhou za sebou táhlo malou sestřičku.

„A nic jiného nemáte než hmoe, pasti na myši a sošky svatých?" zeptal se mladý muž handlíře, když děti odešly.

„Co byste si přál, pane?"

„Měl bych rád něco ke čtení," odpověděl Alessandro, „ale ne nějaké zbožné povídání. Hleďte, co bychom si namlouvali, byl jsem několik let námořníkem a viděl jsem kus světa. Já bych vám mohl vyprávět věci, nad nimiž by se červenali i ti vaši sádroví svatí. No, ještě nevíte, co bych rád?"

„Toť se ví," přikyvoval starý handlíř a vytahoval ze dna svého koše pár ohmataných sešitů, v nichž začal Alessandro dítivě listovat.

„Jo, jo, to je to právě." Bez smlouvání zaplatil požadovanou cenu a zmizel ve svém pokojíku. Starý handlíř si děl zase svůj koš na záda a vydal se na cestu.

*Pokračování příště
Překlad Josef Koláček*

Pokoj a kříž

Touha po pokoji je v nás hluboce zakořeněna: Ale zbav nás od Zlého! P. Bernard Ducruet nám nabízí duchovní cestu, která nás sice vede absurditou Kříže, ale s jistotou pokoje v srdci – do opravdové dimenze lásky.

Všechno lidské musí být dříve nebo později očištěno Kristovým Křížem, aby ve zmrtvýchvstání našlo svůj pravý původní rozměr. Ať usilujeme jakkoliv o pokoj, jednoho dne bude všechno toto snažení zmařeno hříchem, omylem nebo hloupostí, abychom dosáhli pokoje, který spočívá na uzdravených vztazích k věcem, k lidem a k Bohu.

Víme ze zkušenosti, že takový vztah je pro nás nemožný, protože naše citovost nám v tom stále brání. Jak dlouho musíme prožívat svou neschopnost milovat svého nepřítel – můj nepřítel je můj bratr, který mi leze na nervy, který mi zabírá životní prostor, který mi nedává možnost existence –, abychom pochopili, jak velkým Božím darem je pro nás vnitřní pokoj.

Náboženské společnosti a mnohé rodiny jsou opravdovými školami pokoje. Ale vždy jsou v pravidelných časových intervalech zkoušeny skrze následky hříchů. Někdy přicházejí zkoušky zvenčí: války, revoluce, vyhnání, rasismus... Někdy vycházejí zkoušky z našich vlastních vin: sváry, rozdělení, rozkoly, nejednota a nespokojenost.

Ale ještě tajemnějším způsobem otřese někdy Duch svatý vcelku pokojným společenstvím nebo modlitební skupinou, aby je uvrhl do dobrodružství nového založení nebo vnitřní obnovy, *příčinně jejich pokoj obdrží novou příchut: příchut' Kříže*. Evangelium nám tento paradox potvrzuje: *»Domníváte se, že jsem přišel, abych na zem přinesl mír? Ne, říkám vám, nepřinesl jsem mír, ale rozdělení«* (Jan 12, 51).

Každé učení, které nám nabízí pokoj spočívající pouze na lidském úsilí, na programu askeze, samostatnosti, svůdné velikorysosti, a přehlídí přitom velikonoční milost křesťanského tajemství, je učení klamným. Ten, kdo tvrdí, že nehřeší, dělá z Boha lháře. Pokoj, který danují svátosti, je pokoj vydbytý Křížem.

Prověrka pokoje

Zkoušky, jež potkají dříve nebo později každého člověka, chtěl bych rozdělit do několika kategorií: zkoušky *osamocení*, zkoušky *absurdnosti*, zkoušky *smrti*.

Zkoušky osamocení

Tímto druhem zkoušky jsou konfrontování jednoho dne všichni, kteří touží po společenství. Zjistíme, že svými vlastními silami a institucemi nemůžeme vytvořit žádné opravdu hluboké společenství.

Všichni jsme svou přirozeností zaměřeni na společenství, ale naše zranění vedou k srbe zraňujícím porážkám v oblasti lásky. Někdy trpíme kvůli svému ranému dětství nedostatkem lásky a neschopností lásku dávat. To zasadí našemu vnitřnímu pokoji první ránu.

Zkouška absurdnosti

Dříve nebo později budeme ve svém životě zkoušeni situacemi, které odporují našemu rozumu. Může to být nějaká událost, chování některé osoby, které jsou pro nás nepochopitelné, nesrozumitelné, a dokonce protismyslné. Ať už se jedná o cokoli, cítíme se vystaveni bolestnému rozhodování, abychom volili mezi vzpourou proti absurdnosti a souhlasem s tímto

Každé učení, které nabízí pokoj závislý pouze na lidském úsilí, je klamným učení. Moudrost Kříže od nás vyžaduje, abychom to, v čem spočívá zkouška, proživali v následování Krista. Kříž je nejučenější kniha, kterou můžeme číst.

Sv. farář Arský

tajemstvím. Naše smýšlení a naše jednání se musí od základu změnit.

Zkouška smrti

Každá zkušenost omezenosti našeho stále ohrožovaného života je konečnou zkušeností smrti. Stáří, nemoc, nehoda, hlad a žízeň – to vše nás bolestným způsobem konfrontuje s omezeností a zasazuje ránu naší životní síle, na kterou spoléháme. Začneme pochybovat o sobě samých i o lidech, na nichž tak rádi stavíme.

Jak máme prožívat zkoušku?

Ať už jsme zkoušeni osamocení, absurdností nebo smrtí, výsledek je vždy stejný: **ztrácíme svůj pracně vydbytý pokoj.**

1. Moudrost Kříže

Moudrost Kříže od nás vyžaduje, abychom se vyhýbali falešnému utrpení; utrpení, které vzniká tak, že vědomě nebo nevědomě děláme zkoušku horší, než je. Nepotřebujeme zkoušku dramatizovat, ale nemůžeme ji ani zlehčovat. Moudrost Kříže od nás žádá, abychom proživali to, v čem spočívá zkouška, jako následování Krista.

Proto musíme do zkoušky vstoupit uvědoměle, aniž bychom potlačovali pocity, které

při tom vznikají, aniž bychom se proti zkoušce zpěchovali, abychom ji domněle uchopili, aniž bychom před ní utíkali, s vědomím, že zkoušku prožíváme ve svém nitru a **tak nebo onak bychom ji stejně museli podstoupit.**

Musíme být realističtí. Nenajdeme pokoj jiným způsobem než skrze samotnou zkoušku, tím, že dobrovolně následujeme Ježíše na jeho křížové cestě. Bude to pokoj, který ON vykoupil, ON praměnil, bude to plod naší důvěry a odevzdanosti.

Kristus se zřekl použit moc, kterou měl podle své božské přirozenosti, aby odstranil ze své cesty utrpení a ušetřil si zkoušku Kříže. Prožil až do úplného konce svou osamocení, úplnou opuštěnost. Prožil extrémním způsobem absurdnost, s níž tvorové odsoudili svého Stvořitele. Odevzdal se smrti až do posledního vydechnutí. Řekl „ano“ ke zkoušce, která mu byla uložena. V plné důvěře a odevzdanosti očekával pouze od Boha záchranu ze smrti. Je dobré, když v době zkoušek rozjímáme o Kristově utrpení.

2. Odevzdanost

Chtl bych ještě přesněji vyloužit, jak vypadá toto hnutí odevzdanosti, které nám pomáhá při zkouškách. Měli bychom je

vyjádřit třemi pojmy: **přijetí, dobrovolnost, sebeobětování.**

Přijetí

Především se musíme naučit přijímat zkoušku, před kterou jsme postaveni, se smyslem pro realitu: uvažovat o ní za světla a s určitým odstupem, ani nedramatizovat, ani před ní nezavírat oči. Jde o to, zachovat si jasnou hlavu a vyhnout se tak čistě citovým reakcím.

Je dobré udělat tento krok spolu s některým bratrem, sestrou nebo duchovním otcem. Oni mi pomůžou správně hodnotit situaci a uklidí zbytečné nadsázkové fantazie. Zajistí mi jasno, jaký podíl mají na zkoušce uražená ješitnost, pokořená pýcha a přecitlivělost, protože to všechno jsou zbytečná trápení, která mohu utišit s pomocí Boží milosti.

Již k tomu je třeba milosti vnitřní síly, abychom si uvědomili, že spolu se zkouškou na nás přichází vnitřní pokušení nebo zdání, že máme splnit nespornitelnou úlohu.

Ale právě to udělám: uvědomím si svou vnitřní revoltu, úzkost, která se do mě vkrádá, smutek, jenž mě brzdí, bolest, která mi brání v správném myšlení a reagování. Udělám situační snímek všech pocitů a myšlenek, jež mě při mé zkoušce ohrožují.

Již v této první fázi situačního rozboru prožijeme v rostoucí míře vnitřní pokoj.

Dobrovolnost

Když duch dospěje do stavu klidu, může nastoupit druhá fáze odevzdání: v našem srdci se formuje ANO ke kříži.

Pokoj nemůžeme najít jinak než v samotné zkoušce. Zkoušku schvalujeme, aniž bychom před ní prchali nebo ji potlačovali. Souhlasíme s tím absurdním, čemu nerozumíme. Tak vzniká a roste uprostřed zkoušky nový rozměr pokoje a radosti. A pokoj Kristův, který převyšuje všechno pomýšlení, at' chrání vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši.

Zkoušku schvalujeme, aniž bychom před ní prchali nebo ji potlačovali. Souhlasíme s tím absurdním, čemu nerozumíme. Přijímáme dobrovolně osamocenosť svého srdce, malou nebo větší bolest smrti, kterou musíme prožít.

Souhlasíme, že budeme zkoušce vystaveni tak dlouho, jak dlouho bude Bůh chtít. Sv. Benedikt říká: »Dobrovolně čekat na Boha a na jeho hodinu. Snášet vše pro Pána a s jeho pomocí.« Již s tímto zdobrovolněním se nám zjevuje jistota »vítězství«. Zakusíme sílu, která nás činí podobnými Marii u paty Kříže a jež nám již nyní dává pocítit, co znamená vzkríšení.

Sebeobětování

Třetí fází tohoto hnutí odevzdání do Boží vůle je sebeobětování, při němž v konkrétním životě se tyto tři fáze navzájem prolínají.

Duchovní oběť, o kterou budeme požádáni, je svou podstatou postojem důvěry a víry v lásku, která má jméno Ježíš. Již se nesoustřeďujeme na zkoušku, na utrpení, na pokušení, nýbrž v záchvatu lásky se odevzdáváme zcela Bohu. Tak vzniká a roste uprostřed zkoušky nový rozměr pokoje a radosti, nepředvídané, nestrojené něžné radosti, která přetrvává samotnou zkouškou.

Lidský pokoj, o který usilujeme, bude vždy omezen všemi možnými pravidly a hranicemi. Boží pokoj naopak nezná hranic! A přece se nám zdá tak těžké zbavit se svých omezení...

Překlad -Iš-

Kristus a tři sestry

V jednom domě onemocněly postupně tři sestry na tyfus. Služka, jediná zdravá, po celodenní těžké práci božela u nich noc co noc bez ohledu na své vlastní zdraví, až sama nemohla vydržet na nohou. Když mohly sestry konečně vstát, služka celá vyčerpaná upadla na ližko.

Tu řekla nejstarší sestra: »Ta Marie si hledí jenom sebe. Proč si musela lehnout zrovna teď, když potřebujeme dvojnásobnou péči a dobrou stravu, abychom se zotavily?«

Druhá řekla: »Vždycky jsem ti říkala, že s moderními nápady se nedá domácnost udržet. Přilíhnu dobrotou a ohledy se jenom demoralizuje a služebné se ti zle odvoščí. Řekni služce, ať hezky vstane a dá se do práce.«

Třetí řekla: »Jak se za vás stydím, že jsem se narodila stejné matce jako vy. Třikrát běda za vaše bezbožné řeči! Ano, mluvíte bezbožně, když péči o své tělo stavíte nad všechny lidské pocity. Nemáte v sobě ani kousíček díků k této věrné duši, která dala v sázku vlastní zdraví, aby vám posloužila? Nevíte, co je to vděčnost, dívám se na vás s odporem! Život toho děvčete je vám tak lhostejný jako život zajíce na poli. Kdyby umřela, ještě řeknete, že je to její vina, protože nešla včas do nemocnice. Jak opuštěné je to prosté děvče mezi vzdělanými lidmi! A to chcete ještě mluvit o pořádku. Co je u vás pořádek? Stavět vlastní já nad lidské ohledy? Právě to je ten nejstrašnější nepořádek, ta nejděsivější revoluce. Ale to se nám vymstí, jednou se všichni navzájem pobijeme, jak si zasloužíme!«

V noci řekl Kristus nejmladší sestře: »Třpělivost, milá dce, třpělivost! Opuť jím, protože nevědí, co činí. Ty horlíš, nenávidíš a uvolňuješ zlé duchy a chceš tak učinit něco dobrého. Nezapomínej: Moje království

a můj rád nepřichází s nadávkami a spíláním, to nech těm, kteří ve mě nevěří. Ty však zůstaň v lásce, i když mluvíš s kameny a s mrtvými. Tady ty, proti kterým horlíš kvůli té ubohé, jsou samy ty nejubožejší z ubohých, proto se nehádej, nýbrž plač nad nimi, aby je nebes osvítilo. A nestyď se za to, že jste se narodily z jedné matky, protože tak se děje na zemi, abyste od sebe nebyly odděleny kvůli hříchům a postiženým spravedlností. Spíše mají ti, kterým dal Otec poznání, nikoliv plísnit a hádat se se zatvrzelými, nýbrž trojnásobným pokáním za zaslepené bratry a sestry oslavovat nebeského Otce v životě i ve smrti. To je jediná cesta, kterou jsem ti přišel ukázat.

Jenom pokorní obnoví zemi, dílo farizeů se však zhroutí. Pokorným však zůstane jen ten, kdo myslí na své vlastní viny a na svou spřízněnost se všemi hříšníky a hříšnicemi. Tušíš vůbec, kolik tvorbosti tvých sester žije i v tvém srdci, když jím spíláš bez milosti v temnotě svého srdce?«

F. W. Foerster

Chudí jsou ti, jimž se nedostává materiálních a duchovních statků. Chudí jsou hladovějící a žizníci... Chudí jsou ti, kdo jsou bez domova a vykořenění, nemocní a postižení... Chudí jsou lidé osamělí. Chudí jsou nevědomí a pochybující. Chudí jsou ti, jimž chybí útěcha. Chudí jsou ti, kdo se chovají hrubě. Chudí jsou ti, kdo mají špatnou náladu, kdo hřeší a posmívají se... Chudí jsou ti, kdo jsou nezádobní, odsunutí na okraj společnosti. Chudí – to jsme určitým způsobem i my sami.

Matka Tereza

Karibský biskup v Medžugorje

Poutní místo Medžugorje navštívil biskup Mons. Robert Rivas ze St. Vincent a Grenadines v Karibských ostrovech. Uvádíme část rozhovoru, který poskytl P. Slavko Barbaričovi.

Můžete se našim čtenářům představit?

RR: Jmenuji se Robert Rivas. Narodil jsem se v červnu 1946 na Trinidadu-Tobago. V 18 letech jsem vstoupil k dominikánům. Noviciát a teologické studium jsem absolvoval v Irsku. V roce 1971 jsem přijal kněžské svěcení. Pak jsem odešel do Říma, kde jsem získal na Angeliku licenciát teologie. Protože mě velmi zajímala práce v rádiu a v televizi, studoval jsem v Irsku komunikační prostředky. Když jsem se po takřka devíti letech vrátil na Trinidad, řekl mi můj představený, že po tak dlouhé nepřítomnosti musím opět poznat problémy Trinidadu. Sedm let jsem působil ve třech farnostech. Pak jsem dva roky řídil komunikační služby. Deset let jsem byl novicímistrem a současně spirituálem studentů. Pak jsem obstal za úkol, abych spojil a zorganizoval na Karibských

ostrovech šest různých dominikánských společností. Působil jsem v této oblasti čtyři roky a pak jsem byl jmenován biskupem na St. Vincent, jednom karibském ostrovu.

Kdy jste poprvé slyšel o Medžugorje?

RR: Na Trinidadu se děje mnoho, pokud jde o Medžugorje, a to již od prvních dnů zjevení. Jeden poutník mě prosil jako kněze, abych tam zašel. Vyhověl jsem tanuto pozvání teprve v roce 1988. Při své první návštěvě jsem byl velmi šťastný a spokojený, protože jsem zažil znovu víru a života z víry u poutníků. Zvláštní milostí Medžugorje je, že kněží, kteří doprovázejí skupiny, jsou schopni zde sloužit jako kněží a jsou k dispozici pro zpovídání a rozhovory. Největší milostí Medžugorje je zpověď. Poutníci se návštěvou Medžugorje stá-

vají aktivními členy svých farností, pokud jde jak o modlitbu a svátostný život, tak o všeobecné aktivity. Kvůli všem těmto věcem, které jsem u poutníků prožil, musím říct, že milostiplné působení Panny Marie je zde přítomné. Opravdu věřím, že zde hovoří Panna Maria.

Nyní jste v Medžugorje podruhé, a to už nikoliv jako kněz, ale jako biskup. Co byste chtěl říct nyní?

RR: Tentokrát jsem se rozhodl přijít a zůstat inkognito. Chtěl jsem zde v tichu vykonat exercicie. To však nebylo možné, protože mě poutníci prosili, abych zpovídal. Také jsem kázal. Obzvláště mě dojala láska věřících k biskupovi. Kdo miluje biskupa, miluje církev. Zde působí Duch svatý. Zde působí Matka Boží. Já osobně si přeji, abych stál ustavičně pod její ochranou.

Chtěl byste říct něco pro Medžugorje?

RR: To, co bych chtěl uskutečnit ve svém životě, je prostota. Myslím, že jsem se naučil prostotě a tpeřlivosti v kněžském úřadě a prohloubila se moje láska k Bohu, k Matce Boží, k Církvě a úplná odevzdání Kristu. Všechno, co si přeji, je Boží vůle a její naplnění. Moje poselství této farnosti a vizionářům, kněžím a poutníkům je, aby byli chopni dokonale zasvětit svůj život Bohu a byli otevřeni pro lásku prožívanou v dokonalé prostotě a kráse evangelia. Přeji všem, aby prožili, že Ježíš je Králem našeho života. My katolíci musíme být schopni ukázat světu s pomocí Matky Boží krásu naší víry. Radím každému, aby navštívil Medžugorje, protože zde se prohlubuje víra v Církev a Matku Boží a tak se stáváme pro druhé svědky radostné zvěsti. V Medžugorje se radostná zvěst nazývá Mír.

Děkuji vám za rozhovor. Zahmame vás do svých modliteb.

Press Buletin 139 D

Sestra Emmanuela píše

Drahé „děti Medžugorje“, pochválen buď Ježíš!

Gospa nás stále udivuje svým mateřským taktem, s nímž pomáhá svým dětem najít cestu k proměně celé bytosti, když se jí s důvěrou odevzdají.

V zimě navštívil Medžugorje francouzský kadeřník Samuel. Zde je jeho svědectví: „I když jsem byl katolicky vychován, můj život byl od Boha velmi vzdálen, byl jsem homosexuál. V Paříži jsem navštěvoval ty nejhorší noční podniky a mým prvořadým zájmem bylo ukázat se. Nenadálý pobyt v nemocnici ukázal, že jsem nakažen virem AIDS. Tehdy jsem si vzpomněl na Boha, ale v následujících třech letech jsem opět pokračoval na svých špatných cestách. Následovalo období hlubokých

zklamání a nepopsatelné prázdnoty, které mne nakonec přivedlo k pochopení, že jdu špatným směrem. Začal jsem svůj život orientovat k Bohu. Jen On mi mohl dát lásku, po které jsem tolik toužil. V té době se mi dostala do rukou kniha o Medžugorje. Zjistil jsem, že možná zde našli nový život, novou naději.

Jel jsem tedy do Medžugorje. Tam jsem byl chráněn intenzivní přítomností Matky Boží Panny Marie a obdarován velkým vnitřním pokojem. Od té doby obracím stále své srdce k Bohu. Jednoho dne se mi Pán ukázal na kříži. Změnil jsem úplně život. Stávám se šťastným. Slíbil jsem svaté Panně, že jí chci sloužit a pracovat pro ni. Ona mi často odpovídá znamením své přítomnosti. Doprovází mě ve zkouš-

kách a učí mě žít s láskou každou situaci. S jednou přítelkyní, s níž jsem se setkal na cestě obrácení, jsem založil modlitební skupinu, modlíme se růženec.

Jsem nový konvertita, slabý a zranitelný, ale každý den naplněný radostí, že jsem našel svého Stvořitele a svou Matku. Bůh použil tu hroznou nemoc k tomu, abych se mohl znovu narodit! Těm, kteří jsou dnes tam, kde jsem byl nedávno já, chci říci: Bůh existuje, Bůh je pravda!”

Sestra Emmanuela

Občanské sdružení Omega vás zve na **původní český muzikál Marnotratný syn**. Hudba, text, scénář, režie: Zdeněk Plech, František Fiala. Učinkují: Zdeněk Plech, Magda Vítková, Martin Křížka, Jiří Nagy, Tomáš Mašija, Kateřina Andělová, Povel Borský, Lucie Nováková, Radka Sehnoutková, Hana Novotná, Simona Michálková, Jakub Marša. **Hlas dědečka: Radovan Lukavský.** **Místa konání:** Kyjov, Dům kultury, sobota 1. července 2000 v 19.30 hod.; Žeravice, kinosál, neděle 2. července 2000 v 15.00 hod. **Vstupné: 60 Kč (studenti, důchodci, vojáci, ZTP – 30 Kč)** **Předprodej vstupenek:** Kancelář OS Omega, Svatoborská 27, tel., fax: 0629/61 64 62; Obecní úřad Žeravice, tel.: 0629/62 60 22, 62 63 39

Zázrak uzdravení

Celý zástup se snažil Ježíše dotknout, poněvadž z něho vycházela moc a uzdravovala všechny (Lk 6,19).

Kolik bylo těch, kteří chtěli tento zázračný dotek Boží vyprosit těžce nemocnému, našemu spolubratru otci Jiljímu, dominikánovi.

Žádné jiné naděje na uzdravení nebylo než zázrak. Telefony zvonily jeden za druhým, jednou z Čech, podruhé z Moravy. Jednou se ptá kněz, jednou věřící: „Jak se daří otci Jiljímu? My se modlíme, aby ho Bůh uzdravil, aby na přímluvu otce kardinála Berana udělal zázrak.“

Ale v sobotu 10. června jsme stáli nad rakví, ve které jsme ukládali do země jeho bezduché tělo. Bůh nevyšlyšel?

V ten den si všichni, kdo jsou z Duča a pravdy, uvědomili, jak Bůh vyslyší. A jak uzdravuje. Vždyť tehdy, kdy se nad Ježíšem pohoršovali (když řekl: „Odpouštějí se ti hříchy“), položil všem – i nám – významnou otázku: „Co je snazší, říci: Odpouštějí se ti hříchy, či říci: Vstaň a chod!“ A když jsme se modlili za nemocného otce

Jiljího, prosili jsme tím Pána Boha snad o to, co je pro jeho všemohoucnost „snazší“?

Proto Pán Bůh vyslyšel! Božsky vyslyšel! Přijal životní došť kněze, protože v něm chtěl mít druhého Krista. Přijal jeho na smrt raněné tělo, aby mohl uzdravovat na smrt raněné duše.

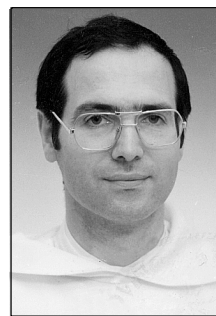
Je pravda, že to je to, na co lidé často zapomínají a pro co jim i uniká velká útěcha. Proto už starozákonní učitel napsal: „Zdáli se být mrtví v očích pošetilých, jejich smrt se pokládala za neštěstí, jejich odchod od nás za záhubu, v pokoji se však nalézají“ (Mdr 3,2).

Proto jsme stáli nad rakví otce Jiljího i smutni, že přicházíme o věrného kněze a milého spolubratra.

Ale i plni radosti, že pro něj Pán – i na naše modlitby – zvolil vpravdě kněžský a vpravdě božský úděl, ve kterém jsme mohli zaslechnout ozvěnu slov: „...svým utrpením můj Služebník ospravedlní mnohé“ (Iz 52).

P. Angelik Mička OP

P. Mgr. Jiljí Vladimír
Příkaský OP, převor
kláštera dominikánů
v Olomouci

Narodil se 30. prosince 1955 v Městečku Tmávoe. Na kněze byl vysvěcen 24. 6. 1989, obřad vystoupil 16. října 1989. Působil na Svaté Hoře, v Plzni u Panny Marie Růžencové a v Olomouci. Zemřel 6. června 2000 po dlouhé těžké nemoci, kterou přinášel jako smírnou obět s takovou opravdovostí, že se už dnes k němu obrací mnoho přátel s prosbou o přímluvu u Pána.

Byl mužem modlitby – to bylo tajemstvím úspěchu jeho pastorační práce. Celé večery trávil před svatostánkem. Vynikal úctou k Panně Marii. V r. 1991 pozval do Plzně Dona Gobbiho a později Dona Pojavníka, aby se tam zavedla praxe večeradel Mariánského kněžského hnutí, do kterého se zapojil.

Je pohřben v dominikánské hrobce na měst. hřbitově v Olomouci.

Liturgická čtení

Neděle 2. 7. – 13. neděle v mezidobí

1. čt.: Mdr 1,13-15; 2,23-24
Ž 30 (29), 2+4.5-6.11+12a+13b Odp.: 2a
2. čt.: 2 Kor 8,7.9.13-15
Ev.: Mk 5,21-43

Pondělí 3. 7. – svátek sv. Tomáše

1. čt.: Ef 2,19-22
Ž 117 (116), 1.2 Odp.: Mk 16,15
Ev.: Jan 20,24-29

Úterý 4. 7. – nez. pam. sv. Prokopa nebo sv. Alžběty Portugalské (v Čechách památka sv. Prokopa)

1. čt.: Am 3,1-8; 4,11-12
Ž 5,5-6.7.8 Odp.: 9a
Ev.: Mt 8,23-27

Středa 5. 7. – slavnost sv. Cyrila a Metoděje

1. čt.: Iz 61,1-3a
Ž 117 (116), 1.2 Odp.: Mk 16,15
2. čt.: 2 Kor 4,1-2.5-7
Ev.: Lk 10,1-9

Čtvrtek 6. 7. – nez. pam. sv. Marie Gorettiové

1. čt.: Am 7,10-17
Ž 19 (18), 8.9.10.11 Odp.: 10b
Ev.: Mt 9,1-8

Pátek 7. 7. – ferie

1. čt.: Am 8,4-6.9-12
Ž 119 (118), 2.10.20.30.40.131 Odp.: Mt 4,4
Ev.: Mt 9,9-13

Sobota 8. 7. – nez. sobotní pam. P. Marie

1. čt.: Am 9,11-15
Ž 85 (84), 9.11-12.13-14 Odp.: srov. 9
Ev.: Mt 9,14-17

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	2.7.	3.7.	4.7.	5.7.	6.7.	8.7.	9.7.
Antifona	812	1673	1722	1722	873	889	1666
Žalm	783	786	783	783	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	812	1673	1415	1420	873	889	1666
Antifony	813	1413	1416	1421	874	890	906
Žalmy	813	813	813	813	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	1674	1416	1421	877	893	1668
Antifona k Zach. kantiku	702	1413	1416	1421	877	894	1669
Prosby	817	1675	1724	1422	878	894	1655
Záv. modlitba	702	1413	1416	1422	1426	894	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	817	832	848	1264	879	895	910
Antifony	818	833	848	1422	879	895	910
Žalmy	818	833	849	1265	879	895	911
Krátké čtení	820	1676	851	1422	882	898	913
Záv. modlitba	702	1413	851	1422	882	898	913

Nešporý:

SO

Hymnus	807	821	1413	1423	1423	883	900	915
Antifony	808	822	1413	1719	1424	884	900	916
Žalmy	808	823	1678	1719	1729	884	901	916
Kr. čtení a zpěv	810	825	1680	1424	1424	887	903	918
Ant. ke kant. P. M.	702	702	1414	1420	1424	887	904	703
Prosby	811	826	1681	1425	1425	888	904	918
Záv. modlitba	702	702	1413	1422	1422	1426	904	703
Kompletář	1238	1242	1247	1238	1242	1257	1260	1238

MCM s. r. o. nabízí z jiných nakladatelství...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:

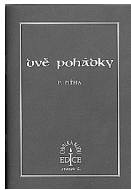
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

P. Pitha:

DVĚ POHÁDKY

V edici Chvilka klidu vychází v pořadí 5. svazek, který tentokrát přináší dvě pohádky. I ty poskytnou chvilku radosti, povzbuzení a poučení. Vydavatel knížečky předpokládá, že ji budou číst jak nejmladší, tak i nejstarší čtenáři, proto je vytištěna výraznějším tiskem než předcházející svazky.

COMDES-Jan Bloudek, brož., A6, 64 stran, 20 Kč

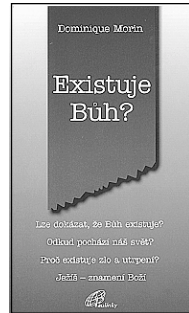

Dominique Morin:

EXISTUJE BŮH?

Mnoha našim současníkům se Bůh zdá naprosto nepřítomen a jeho nepřítomnost je tak obrovská a matoucí, že se nabízí otázka, zda vůbec existuje. Jak věřit v Boha, když vidíme neustále tolik zla? Není však tato „nepřítomnost“ na naší straně? Nestali jsme se hluchými nebo nedostatečně vnímavými k Božímu volání? D. Morin nám jednoduše pomáhá pochopit obtíže, které nám brání objevit a přijmout znamení, která nám Bůh dává.

Paulínky, brož., zúž. A5, 64 stran, 70 Kč

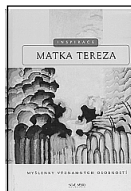

MATKA TEREZA

Uspořádal Wolfgang Bader

Sto myšlenek Matky Terezy – slova, která se projevovovala činy, jejichž základem byla láska ke Kristu a k bližnímu.

Nové Město, zúž. A6, 124 stran, 85 Kč

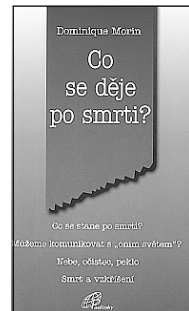

Dominique Morin:

CO SE DĚJE PO SMRTI?

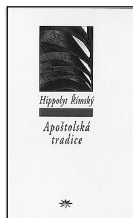
Odjakživa se lidé ptali na to, co bude po smrti. Řekové a Židé, kteří ovlivnili křesťanství, odpověděli každý po svém. Se vzkříšeným Ježíšem se otevírá radikálně nová perspektiva, která dává základ lidské naději. Jestliže jisté otázky zůstávají bez odpovědi, pak nemálo otázek – a tato knížka se jim vyhýbá – se v křesťanské víře objeví v novém světle.

Paulínky, brož., zúž. A5, 64 stran, 70 Kč

Hippolyt Římský:

APOŠTOLSKÁ TRADICE

Apoštolská tradice má v církvi svou kontinuitu a svou dynamiku. Sv. Hippolyt byl jistě veden touto silou, neboť byl začleněn do církevního společenství. Tomu pak je přislíbena pomoc Ducha svatého, původce veškeré pravdy. Ani tradice, ani Písmo nejsou totiž samy sebou pramenem pravdy, ale působením Ducha svatého, bez něhož zůstane literatura Písma mrtvou a tradice se roztrhne. Tradice je

paní církve. Paní nechrání minulost jako prošlé zboží, ale naopak jako zkušenost životnosti, jež slibuje pro budoucnost nové plody.

Tento spis měl dalekosáhlý vliv nejdříve ve východní církvi a prostřednictvím II. vatikánského koncilu i v církvi západní.

Refugium, váz., zúž. A5, 56 stran, 69 Kč

Upozorňujeme na změnu telefonního čísla prodejny PRO ECCLESIA CATHOLICA v Praze, ke které došlo již dříve. Zároveň se omlouváme, že jsme v redakci tuto změnu zaregistrovali až nyní. Nové číslo tedy je 02/24 92 15 01.

**Placeno převodem
706 035**

Novinové vřplatně

Odesílatel:

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černouchova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcidiecézního úřadu v Olomouci č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídný v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že ukeřloval schválení se názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.inacet.cz; http://www.ova.inacet.cz/svetlo). Registrace: MČ ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno oblasťní správou pošt v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDEVNÍKŮM VŘIŽUJE ALMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: ROBEJN, Vlnohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávane novinových zasilek povolene SF, s. p. ZSR Bratislava, č. j. 3335-0FC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjevních, k nimž se dosud církevní autorita nevyjádřila (jako Liturnová, Medjugorje aj.), se podřizujeme ko-

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1